

JURNALUL

Nr. 83

Anul III

Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION

16 pagini ■ 150 lei

**Adrian Bănuță
Matei Donea
Liviu Radu
Victor Stoica
Don Simon
Marian Irimia
Nicolae Ariton
Mihai Samoilă
Oana Manasii
Dean R. Koontz**

Aproape totul despre ATLANTYKRON 1994

POȘTA REDACȚIEI

* **Doreanu SEBASTIAN** (Brașov) - Nici stilul și nici subiectul nu mi s-au părut sf. Singura chestie așezabilă sub această siglă fiind data la care semnezi scrisoarea: 10. 08 a.c. Și asta deoarece eu o citesc pe 11.08 a.c. Ah, o privire asupra ștampei poștale mă liniștește: 9.08 a.c. Deci încă ne mai aflăm în România și PTTR-ul n-a ajuns să facă minuni. Revenind la povestire trebuie să-ți spun că dacă subiectul ar fi fost altul, poate că textul ar fi fost publicat. Stilul în care este scris un text trebuie să reflecte ideatică acestuia.

* **Petru IGNAT** (Iași) - Am transmis cererea ta celor de la difuzare, dar numerele din urmă deja sînt foarte puține și nu știu dacă mai pot fi găsite. Pentru mai multă siguranță te-am trecut și la mica publicitate.

* **Daniel POP** (Iași) - Extrem de ciudată epistola ta. Mă întreb dacă aceleași simptome fiziologice le-ai avea și dacă l-ai vedea pe D.I. în carne și oase. Nu prea cred. Oricum răspunsul este identic cu cel dat corespondentului de mai sus. Apropo, sînteți prieteni, nu-i așa? Avînd aceeași adresă e normal să cred acest lucru, așa încît presupun că e suficient să trec la mica publicitate numai pe unul dintre voi.

* **Matei DONEA** (Oțelu Roșu) - Te miști extrem de rapid și asta-i un lucru

bun în zilele noastre, dar nu crezi că te cam pripești? Oricum după cum vezi ți-am publicat anunțul și luarea de poziție. Așteptăm la redacție o invitație oficială pentru Zilele "Vladimir Colin".

* **Florin MARKSTEINER** (Bacău) - În primul rînd ar fi trebuit (lucru valabil pentru toți cei ce scriu pentru prima oară) să-ți menționezi vîrsta și cîteva date biografice. Poți să ne trimiți și texte, dar chiar în cazul depășirii minimului prag valoric nu vor fi publicate decît DACTILOGRAFIATE. În ceea ce privește desenele: mai perseverează. N-ar fi rău să contactezi unul din cele două cenacluri băcăuane: CLEPSIDRA sau SUPERNOVA

* **Luminița COJOACĂ** (Drobeta Turnu Severin) - Îmi pare rău, dar deocamdată nu. Așteptăm texte noi, o fotografie și o scurtă biografie.

* **Emanuela FLOREA** (Roșiori de Vede) - Idem Luminița. Îmi pare extrem de rău, dar oricît m-am străduit n-am reușit să găsesc nici cel mai mic element de sf în pastila pe care ai trimis-o. Încearcă să scrii ceva sf.

* **Sorin-Mihai DOBRESCU** (Pitești) - Sîntem extrem de onorați de păreri exprimate în scrisoare, dar după cum am mai spus deja nu mai posedăm totalitatea numerelor mai vechi. Singura soluție: Mica publicitate.

* **Adrian PLETOSU** (Giurgiu) -

Mulțumim pentru aprecieri. Idem pentru numerele mai vechi.

* **Paul NUȚULESCU** (Rîmniceu Vilcea) - Idem.

* **Nicolae APETRE** (Str. Proletarilor, nr. 42, Bl. C6, sc. C, Ap. 2, cod 2200, Brașov) - Dorește să la legătura cu toți fanii din țară. În Brașov există două cenacluri puternice: "Brain" și "Brant". Chiar dacă faci parte dintr-un alt club nu cred că nu vei fi bine primit printre ei. Scrie-ne mai multe despre activitatea "Fan Club SF MERIDIAN".

* **Liviu UNGUREANU** (Tîrgu-Jiu) - Te rog să mă crezi că habar n-aveam de existența revistei "Krypton", poate ne trimiți și nouă un număr ca să-l putem comenta. *Merçi* pentru păreri și așteptăm și eventuale colaborări în domeniile de care pomeneai în scrisoare.

* **Dan PETCOIU** (Craiova) - Textul curge destul de frumos și există șanse de publicare pe viitor, dar ideea este banală. Mai trimite.

* **Raymond NICOLAU** (București) - Stilul este destul de promițător, dar fondul este ca și inexistent. S-au scris atîtea texte pe un astfel de pretext încît doar o tratare cu adevărat excepțională ar putea salva povestirea. Din păcate nu este și cazul tău. Aștept și alte lucrări pentru că semnele publicării sînt decelabile în lucrarea ta.

Ionuț BĂNUȚĂ

MICA PUBLICITATE

Orest BOLOHAN, B-dul G. Enescu, nr. 48, Bl. T 96, Sc. C, Ap. 2, Suceava, cod. 5800 caută numerele 74, 75, 76 din JSF.

Radu GLODAN, str. Mașiniștilor, nr. 163, cod. 3400, Cluj caută numerele 29, 30, 59 din JSF.

Dumitru PALANET, Aleea Pieții, Bl. B6, Sc. B, Et. I, Ap. 26, Slobozia, cod. 8400, Jud. Ialomița caută:

Serge BRUSSOLO - Ira Melanox; **A. E. van VOGT** - Star Cluster; **A. E. van VOGT** - Primul marțian; oferind de cinci ori prețul inițial.

Paul NUȚULESCU, B-dul Traian, nr. 193, Bl. Dr. Filipin, Sc.4, Ap. 10, et. 3, Rm. Vlcea, cod. 1000, Jud. Vlcea caută numerele 29, 31, 36, 37, 38, 51, 52, 54, 55, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 68 din JSF.

Adrian PLETOSU, Str. Cetății, nr. 10, Giurgiu, cod 8375, Giurgiu, tel. 046- 216629 caută numerele 1-3, 5-12, 14-21, 26-34, 42, 43, 45, 59, 51-53, 56, 63, 65, 67, 71, 78 din JSF.

Sorin-Mihai DOBRESCU, Str. Exercițiu, Bl. C13+B2, Sc. B, Ap. 10, Pitești, cod 0300, Argeș, Tel. 647306 dorește numerele 10, 17, 22, 29-64 din JSF oferind 150 lei/exemplar.

Petru Ignat, str. Sf. Lazăr, nr. 15, Bl. F1, Ap. 3, cod. 6600, Iași dorește cîte două exemplare din numerele 1, 29, 35, 43-52, 60, 69 din JSF.

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNI

Măi băieți, măi Măi oameni bunil O voi de-un sînge cu minel

Măi dragi tovarăși și neprieteni! Frații!

De ce luați și pielea de pe mine? Nu-i de ajuns că îmi iau scalpul în rate editorii de carte? Mai veniți și voi și livrați comenzi minime de 3 numere 72-73 JSF. Au credeți voi că fiice sf-ist e musai și cenacist sau că vegetează într-un mediu burduș de tipi interesați de sf? Ce mama lu' Belphegor, mai sînt destul amatori de sf-ce și duc traul fie în medii ostile (intelectuale, mahalagiste, etc), fie în medii vidate (turnuri de fildes, taciturni etc).

Mai pe scurt rugămînta de a-mi expedia numerele 28-52, 72-73 (bineînțeles și nr. 13 aferent nr. 50) ar avea vreo șansă? În definitiv valoarea comenzii mele ar fi ceva mai mare decît cea pe care o propuneți voi! La urma urmei am văzut într-o fotografie din nr 74 că la Timișoara aveai un vraf de JSF și sper că nu le-ai vîndut pe toate eurocon-istilor (alt loc al dracu' de scump ca un studente amărît să mai ajungă). Hai nu fii fețe palide, faceți măcar voi fericit un fan băgat pînă-n gît în tagma amărăștenilor pen' că n-ajunse și el pe Bega. Uite, vă gîndii e-amorul propriu și vă zic că vă cumpăr de la primul număr, din prima săptămîină de cînd ați apărut. (Lipseurile le-am adunat în vacanța de vară - că de - atunci nu apăreați la Botoșani - fără să-mi fac probleme, doar pînă atunci, cel puțin pînă la numărul 27, se găseau la Universitate și-n Gara de Nord toate numerele, nu ? Și ce surpriză pe mine cînd v-am găsit dispăruți de pe tarabe cu numerele vechi...)

Închei spunîndu-vă că-mi vînd și sufletul pentru numerele astea (că alt suprapreț de unde?) și rugîndu-vă să dați o tipitură la răspunsuri (nu d-alta, d-am ajuns la a treia scrisoare pe aceeași temă și nu știu dacă e de vină poșta sau lipsa voastră de timp, eu oricum o să continui să vă expediez scrisori - acu' din Botoșani, peste o lună de la mare, poate ajung și la voi sau dacă au ajuns vă plictisiți și-mi trageți o înjurătură la răspunsuri...)

Oricum mulțumiri anticipate.

Ginga Paul, str. Viitorului, nr.2, Botoșani

POȘTA REDACȚIEI

JURNALUL S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: **INFACET**

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, **Ionuț BĂNUȚĂ**,
Ovidiu BUFNĂ, **George CEAUȘU**, **Florin CHIRCULESCU**, **Cristian IONESCU**, **Cătălin IONESCU**, **Mihai Dan PAVELESCU**, **Dan POPESCU**,
Petrică SÎRBU, **Isabela ION**, **Don MARIȘCA** (Redactori)
Marian IRIMIA, **Mihai SAMOILĂ** (fotoreporteri)

ADRESA REDACȚIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27,
sector 1, București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109948

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

Așa cum bine spunea Pompilian Tofilescu într-o discuție amicală „în urmă cu trei ani eram un prăpădit de fan, și acum iată-mă ditamai persoana oficială”; căscam gura la ce discutau monștrii sf-ului românesc, notam pe furis o idee în carnețel, mă bucuram când mi se laudau povestirile - rar ce-i drept - mă întristam când erau criticate, dar mai presus de toate eram fericit atunci când mă întâlneam, după săptămîni, luni, sau chiar zile cu alți prăpădiți de fani, pe care îi simțeam apropiați și construiți după un tipar asemănător. (Știu că este o exprimare defectuoasă, dar senzația aceea de bucurie nu știu cum aș putea să o redau, oricum voi care ați crescut alături de mine în fandom știți bine la ce mă refer, și poate veți reuși mai bine să o descrieți).

Dar cu fiecare manifestare, cu fiecare tabără, am constatat că numărul monștrilor sacri scadea și scade vertiginos, într-o firească curgere - ar spune unii, într-un declin firesc - alții, cert este că marea lor majoritate au lăsat ceva în urmă - fie un cenaclu, fie un nume în subsolul unor pagini, fie o întreagă generație de scriitori. Așa cum spuneam numărul lor scade îngrijorător - vîrsta de, spune Georgeanitaromulusbărbulescu, nu toți pot pentru că să se preumbe pe la aiurelile astea de Convenții, RomCoane, euROcoane - și o mulțime de nume și figuri noi apar la focurile de tabără și la cenaclurile de noapte, iar noi - copiii de trupă, am încetat să mai fim prăpădiți de fani și am devenit, lent, NUME - Ana-Maria Negrilă, Alina Popov, Dănuș Ivănescu, Liviu Radu, Michael Hăulică, Don Simon, Sebastian Corn, Andrei Valachi - nume care, în timp, vor mai spune poate ceva, dar pentru tot ceea ce spun acum aș vrea să mulțumesc celor care au fost alături de noi și ne dorim să rămînă - George Anania, Romulus Bărbulescu, Alexandru Mironov, Mihaela Măndrea Murariu, Mihail Grănescu, Doru Pruteanu, Răzvan Haritonovici, George Ceaușu, Lucian și Dan Merișca.

Am plecat anul acesta la Capidava cu dorința de a mai fi măcar o dată un prăpădit de fan. Dacă am reușit sau nu asta o pot spune prietenii alături de care m-am topit la soare două săptămîni. Dar asta a fost dorința mea așa că nu m-am implicat - spre bucuria multora - în activitățile culturale ale insulei, rezervîndu-mi plăcerea de a fi simplu spectator, fanul ce calcă cu sfîlă în mijlocul unui mușuroi de sfîiști.

Și pentru a face o legătură cu lungă introducere a articolului, spun că aici/acum la Capidava s-a observat mai bine ca niciodată succesiunea generațiilor - atît la nivel ideatic, cît și la nivel organizatoric; și ceea ce este mai trist s-au observat golurile - foarte multe goluri - pe care nu știu dacă cineva le va putea umple - Dan Merișca, Ștefan Ghidoveanu, Florin Munteanu, Dan Pavelescu, Călin Giurgiu, Florin Ursu, Victor și Doru Stolca, Marina Nicolaev, Mircea Năldin etc.

Atlantykron 1994 sau ce mai poți spune despre sf-ul românesc

Un semn bun al continuității e prezența unor puști - amintiri de la cenaclurile de noapte ale primelor tabere de creație - din rîndul cărora îi amintesc pe Ana-Maria Pruteanu, Dora și Andrei Petcu, Vladimir Popa.

Alte semne benefice este invazia de fanzine, dorința unei edituri - NEMIRA - la standardele de piață europene, dorința timișorenilor de a reedita Helionul (lunar) și totodată de a ridica dreptul de autor la un standard cît de cît uman, sponsorizarea taberei în cărți - NEMIRA, OLIMP, MULTISTAR, apariția unor cenacluri noi și participarea lor la manifestările de gen - NOI (Focșani), GAME OVER (Baia Mare).

Și nu pot să nu consemnez spiritul de solidaritate al fanilor care, atunci cînd cei cîțiva rockeri au fost palmuiți cu generozitate - zice ei, cu motive bineîntemeiate - zice dînsul - Sorin Repanovici - pentru că: au cîntat Trandafir de la Moldova - zice ei, pentru că perturbau buna organizare a discotecii și erau beți - zice ei; deci FANII ziceam și-au prins în loc de ecusonul oficial al manifestării un bilețel pe care au scris DE CE? și au refuzat să urce pe bacul unde erau programate o grămadă de lucruri interesante - zice ei; asta pînă cînd Sorin Repanovici - zice el, - Sorin Repanovici sau Repan - zice ei, nu a coborît și el pe pămînt și cît se poate de democratic a recunoscut că a greșit și și-a cerut scuze. VICTORIE - a zis ei - fericiri că li s-a acordat dreptul de a asculta muzica pe care o înțeleg, VICTORIE - a zis dînsul - fericit că s-a aplanat conflictul (cel puțin la suprafață) și că tabăra a mers mai departe sub aceleași bune auspicii, victorie - am zis eu - fericit că măcar spiritul de solidaritate a rămas din multele/fostele calități ale fandomului.

Mi se va reproșa poate faptul că am desconsolat prea mult din viața fandomului - viață care este numai a noastră - sau că semnalez un aspect minor în loc să mă ocup de concursuri, de cenaclurile de noapte, de focurile de artificii, de conferința despre estetică susținută de George Ceaușu, sau de celelalte multe alte lucruri bune prin care se definește Atlantykronul, dar poate că nu știți și ar fi bine să știți - că e pentru prima dată în fandom (cel puțin de NOUA ANI de cînd fac parte din el) cînd s-a recurs la violență. Remarcabilă - spun eu este modalitatea prin care fanii au reacționat la violență.

Și aș vrea să închei amintind ideea lui Aurel Manole de a construi - în locul extraordinarelor figurine din nisip - un monument (din lemn, sau piatră) ca, prin timp, să rămînă o mărturie a stropului de fericire pe care Atlantykronul l-a reprezentat pentru noi și a faptului că - citindu-l pe Felix - PRIETENII RĂMÎN PRIETENI!

Pe curînd prieteni, de oriunde sînteți!

Adrian BĂNUȚĂ

TPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director administrativ:

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:

Doina PREOTU

Mihaela IVAN

Corecturi:

Montaj offset:

Daniel STĂNICĂ

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în
Catalogul Presei la
poziția 2.128.
Abonamentele se pot
face la orice centru
RODPET.

Cititori din străinătate se
pot abona prin
RODPET SA

PO BOX 33-35, telex
11995 Telex 3129432
București - România
Piața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămîlnal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Matei DONEA

Poveste de groază

*Sau cum e atunci cînd cineva n-are ce
face și solicită RomCon-ul!*

Pomții apostolicești și cu entuziasm pe lungul drum al Cernavodel am descins mai apoi din camioane, submarine, vagoane de marfă sau roabe, rostogolindu-ne spre zările SF-ului oceanul de papoamă și valize apăsant colorate, în orice caz fiecare a sosit cu ce și cum a putut.

Ei bine, tamen la „Atlantykron '94” venirăm cu toți avînd mari planuri și poize, „de plătit”, și mai toți cu gîndul ca gospodărește să ne măcelărîm.

Participanții au venit aici cu speranța legitimă de a avea o vacanță cît mai lefină, numai eu, pentru a cîștiga organizarea RomCon-ului din ăst an pentru orașul Reșița. Oricum, acordarea depindea de adunarea generală a F.N.T.S.F. - ului și care-și programase lucrările pentru luni întîi august, dar după cum în weekend nici lărbă nu mai crește și cum eram cu toți perpelți de nerăbdare, lărbășenia avu loc duminică 31 lulle, doar așa dintr-o mică întîmplare și pentru ca lumea

interesată să nu fie de față, dar, sîci, acțiunea destabilizatoare nu a avut succes de loc.

Și măre că se vorbiră, și se sfătuiră ca bine să lasă RomCon-ul să crească ca meri, ca perli, în mijlocul verii, și așa cum vă spun, totul decurgea bine spre Reșița, toate drumurile se fixaseră spre „BanatCon '94”, dară, din negura a mai neagră a groazei, se auzi numele necuratului, nume mai tabu decît tabuurile papușilor, numele celui zis ARSFan III!

Nu știu din experiență personală cum e cînd îți explodează o bombă-n brațe, dar ceva similar s-a întîmplat pe bacul 2, „Beta”, cînd numele cel hult al timișorenilor se auzi pe acolo. Măre că toți se speriară și se aruncară ca lei, ca zmei spre cel bănăpăan „sărutîndu-l” pe ardelean, iar RomCon-ul, ce să faci?, plecă spre zări înegurate tocmai la Bala Mare.

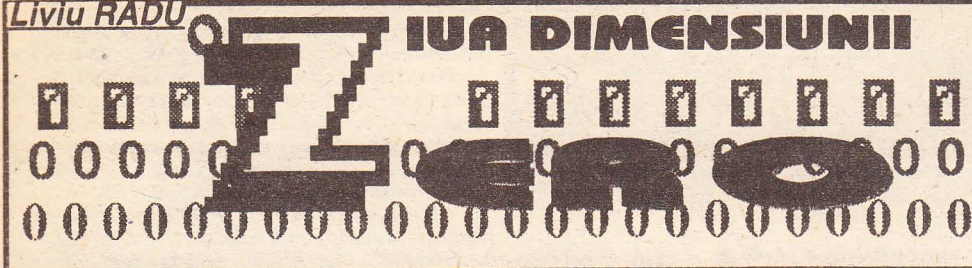
Așadar, pregătiți o grămadă mare de bani, de două ori mai mare ca pentru Reșița, și pomții lavași-lavași spre Bala Mare, și cum plumbul e foarte greu, puteți fi siguri că veți ajunge acasă niște oameni cu greutate, dar nu disperați, veți fi ușurați de bani. Mergeți în nord și priviți la un videoprolector, mergeți în nord și dansați rapp rontînd cu entuziasm la castane, mergeți la Bala Mare pentru că RomCon-ul înseamnă castane, rapp și videoprolector.

Ce este regretabil e că oricine ar fi pierdut în această, data viitoare, a se citi anul viitor, nu ar mai fi putut face nimic, banii existau numai acum, pentru amîndoi.

Glorie învingătorilor și cinste învingîtorilor, asta o zic cu lacrimi pe cablaj și jale-n circuit.

ATLANTYKRON '94

Stăteam în pat, neîndrăznind să mă scol...

În mod normal, în fiecare dimineață, de îndată ce mă trezeam, mă duceam la tocul ușii, pe care fixasem o ruletă de pînă, și-mi măsuram înălțimea. Întotdeauna era aceeași: un metru și șaptezeci de centimetri. Apoi porneam aparatul de comparare și verificam rezultatul măsurătorii raportat la etalonul eteric.

Făceam lucrul ăsta, zi de zi, de peste un an. De cînd cercetările mele în domeniul spiritual se concretizaseră într-o descoperire atît de stranie, atît de bizară și neconformă cu opiniile generale, încît nu îndrăznisem să o comunic nimănui, de teamă să nu fiu considerat nebun sau șarlatan. Pentru că descoperisem că omul avea un suflet măsurabil, evidențiat prin măsurători de laborator. Sufletul, constituit într-o formă aparte de energie, se manifesta printr-o emisie de undă, a cărei lungime de undă era egală cu înălțimea trupului fizic. Șn teorie, lucrul acesta fusese cunoscut sau bănuț de mult. Eu reușisem însă să construiesc aparatul necesar percepției acestor unde, să le măsoar caracteristicile...

Și așa, în fiecare dimineață, după ce mă trezeam, îmi măsuram înălțimea fizică, apoi o comparam cu etalonul eteric și mă duceam la serviciu, neîndrăznind încă să comunic rezultatele cercetărilor pînă n-o să le aprofundez, n-o să găsesc fundamentările teoretice și implicațiile practice...

În una din zile am avut un șoc. Între cele două măsurători exista o diferență! Înălțimea fizică se dovedise a fi ceva mai mică decît cea eterică! Nu cu mult. Doar cîțiva milimetri. Am bănuț o dereglare a aparatului și am verificat-o cu grijă.

În ziua aceea am întîrziat la serviciu, iar șeful mi-a făcut scandalul de rigoare. Nu aveam nimic de făcut, ardeam toți gazul, nu erau contracte, nu erau nici bani, dar important era să ajungi la timp la slujbă și să semnezi condica...

Deci mi-am reetalonat aparatul și, a doua zi dimineața, m-am măsurat din nou. Ruleta arăta cei 1,70 m standard, dar lungimea de undă etalon crescuse iar...

Am încercat să judec logic. O diferență de cîțiva milimetri nu însemna nimic. După cum știm cu toții, vertebrele au între ele straturi de ligamente care se tîrtesc în timp. Poate stătusem prea mult în picioare, poate mă pîndea o spondiloză... Iar măsurătoarea pe care o făcusem nu putea fi considerată chiar precisă... Cîțiva milimetri reprezentau o abatere normală, în condițiile respective...

Cu titlu informativ, mi-am întrebant așa, într-o doară, colegii de birou dacă mă găsesc schimbat, dacă nu li se părea că m-am micșorat...

S-au privit stînjiniți. Doar Gina mi-a răspuns calmă, după ce mă privise un timp atentă, cu ochii ei de pisică egoistă:

- De loc! Tot cu nasul pe sus! Poate că arăți mai nervos ca de obicei...Te-oi fi surmenat rezolvînd atîtea cuvinte încrucișate...

Si, la fel de calmă, și-a reluat croșetatul întrerupt pentru clipă...

Numai că a doua zi, măsurătoarea cotidiană indica o creștere a înălțimii eterice de zece centimetri! Nu mai putea fi vorba de o abatere normală, de tasare de vertebre sau de alte prostii. Se întîmpla ceva!

Fenomenul mă îngrijora. Am început să examinez toate implicațiile posibile. Nici vorbă de o dereglare a aparatelor. Le verificasem. O posibilitate ar fi fost creșterea lungimii de undă a emanației eterice. Chestia asta îmi dădea peste cap toată teoria. Nu-mi părea rău de munca pe care ar fi trebuit s-o reiau, cît de

faptul că, dacă teoria nu se dovedea corectă în totalitate, atunci tot ce făcusem nu mai avea sens. Nu puteam contrazice o teorie pe baza propriilor ei rezultate. Mi s-a părut mult mai logic să accept că înălțimea mea scăzuse, însă în corelație cu lucrurile din jur. Adică tot universul se contractase un pic, păstrîndu-și însă proporțiile și legile. Probabil că masa devenise mai densă...Nu, asta nu era posibil, legile fizicii ar fi trebuit să acționeze altfel...

Am verificat serios, dar cît mai discret, cu ajutorul unor prieteni astronomi, dacă se remarcasem vreo anomalie în univers. Nimic. Totul rămăsese ca de obicei.

Însă măsurătorile de dimineață dovedeau o scădere continuă a înălțimii mele reale, în raport cu cea eterică. Modificarea respectivă era exponențială. De la o diferență greu de sesizat la început ajunsesem la diferențe atît de mari, încît nu mai eram în stare să le urmăresc și îmi construisem un aparat care corela automat cele două dimensiuni.

Ieri, raportul fusese de $1 / 10^{20}$ ...

Adică puteam ține tot universul actual într-o mină a celui care fusesem cu o lună înainte...

Mă bîntuiau întrebări chinuitoare: de ce nu sesiza nimeni o asemenea schimbare? De ce legile univernale continuau să rămînă valabile? Ce declanșase această contractare bizară, lipsită de orice logică, a întregului univers? Unde o să se oprească?

Sigur, auzisem, ca tot omul, de Big-Bang, de contracta și expansiunea universului, dar înțelesesem că asemenea procese durau miliarde de ani, că implicau schimbări profunde în structura materiei...Iar eu mă trezisem că universul se contracta cu o viteză uluitoare păstrîndu-și toate caracteristicile...Viața cotidiană se desfășura netulburată, nimeni nu remarcasem nimic...

Presupunînd că aș fi încercat să-mi fac publică descoperirea, ce credibilitate aș fi avut? Treaba asta îmi măcina nervii, ca rășnița hodorogită de cafea a vecinei, pe care o auzeam în fiecare dimineață, prin zidul subțire al bucătăriei...

Există o singură explicație logică. Înnebunisem. Dar dacă înnebunisem, n-ar fi trebuit să-mi dau seama...citisem undeva chestia asta. Totuși, probabil că eram nebun cu adevărat, din moment ce nu eram convins că-s nebun...

După asemenea meditații liniștitoare, cu care-mi începeam ziua de cîțiva timp, m-am decis să mă ridic totuși din pat. M-am apropiat de aparatul de măsură. Renunțasem de mult la ruleta fixată de tocul ușii. Dețineam un echipament modern, cu tot felul de senzori și detectori, legate la un calculator care făcea și calculul raportului între înălțimea reală și cea eterică. Majoritatea sculelor le împrumutasem de la serviciu, că tot stăteau de geaba și nu le mai ținea nimeni evidența...

Cu o strîngere de inimă, am pornit drăcovenia și m-am instalat sub bara de oțel etalonată. Apoi, după ce luminile ecranelor mi-au semnalizat că operația se sfîrșise, fără ca pacientul să decedeze, m-am apropiat grăbit de calculator.

Pe ecran, cu litere albe pe fond albastru, un text: **INALTIMEA REALA RAPORTATA LA CEA ETERICA = ZERO**

Am înlemnit. Acceptasem ideea absurdă că universul își reducea dimensiunile într-un mod nebunesc, cu o viteză înspăimîntătoare, reușind să păstreze aparențele normalului, dar faptul că această contractie universală se sfîrșise, că ajunsesem la dimensiunea zero, avea o implicație extrem de profundă: atinsesem acel punct de singularitate despre care vorbeau fizicienii, momentul Marelui Bum! Toată masa universului se afla îngheșuită într-o sferă fără dimensiuni. Ce urma? Logic vorbind, nu

existau decît două posibilități: fie ca universul să dispară, regenerîndu-se iar, sub o altă formă, reluîndu-și ciclul fără de sfîrșit, fie să înceapă să se expandeze, fără ca nimeni să sesizeze ceva, viața continuîndu-și cursul normal, iar universul să ajungă iar la dimensiunile obișnuite.

Ambele ipoteze aveau șanse egale.

Am rămas un timp nemișcat, cu mintea golită de gînduri...Apoi, supunîndu-mă unui impuls illogic, m-am decis să ies în stradă, să văd ce se întîmplă. Același impuls straniu m-a făcut să intru în baie, să mă spăl bine și să mă rad cu grijă (un lucru pe care nu-l făceam de obicei). M-am îmbrăcat în costumul cel bun, pentru ocazii. Ciudat, nu simțeam resemnare, ci o împăcare pleneră, de parcă aș fi ajuns la capătul unui drum greu, obositor...

Ieșind pe ușa blocului, am descoperit cu surprindere că strada era plină de oameni care mergeau tăcuți, îmbrăcați sărbătorește. Se îndreptau cu toții în aceeași direcție. Fără să-mi dau seama de ce, i-am urmat.

Cînd am ajuns pe bulevard, am întîlnit o mare de oameni. Mărșăluiau solemn, fără să scoată o vorbă, cu zîmbete ciudate pe figură. De parcă ar fi aflat ceva extrem de important, mult așteptat...Se auzea doar zgomotul pașilor pe caldarîm, în tăcerea aceea impresionantă tenebră...

Coloana a cotit spre stînga, pe lîngă cimitirul Reînvierii. Pe porțile acestuia se scurgea o mulțime de oameni. Unii îmbrăcați ciudat, după o modă dispărută de mult...Printre ei, cu aceeași figură solemnă, iluminat interior, l-am recunoscut pe domnul Papadopol, vecinul nostru de palier, care murise cu patru ani în urmă. Arăta la fel de elegant ca altădată, cu o garoafă la butonieră. Prestanță dintr-o altă epocă, de fost ofițer în garda regală...

Alături, plimbînd între degete niște mătânii mari din chihlimbar, un bărbat înalt, cu barbă albă, lungă, îmbrăcat într-un anteriu lung, cu fir de aur întreșut în stofa albastră și cu o cucă de samur pe capul pleșuv...

Nu mi-am dat seama cînd am ieșit din oraș. M-am trezit că în jurul meu cîmpul se umpluse cu o mulțime imensă, ce mergea în aceeași tăcere încordată, hotărîtă, spre orizont îndepărtat. Printre oamenii timpului meu am văzut soldați romani, cu platoșe de paradă împodobite în aur și argint; daci cu căciuli împletite, ieniceri cu cușme înalte de pîslă, cavaleri în armuri și pelerine albe pînă-n pămînt; germani blonzi, cu plete vîlvoi, împodobiti cu bijuterii grosolane; tătari cu căciuli uriașe de oale; huni cu figuri turtite; soldați în uniforme cenușii, verzi, kaki, albastre...

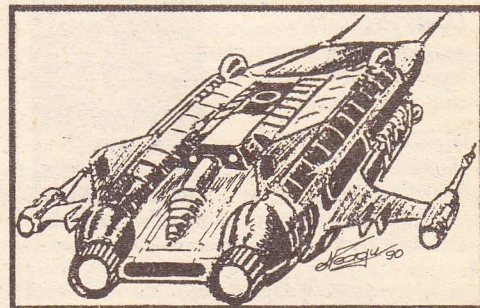
Tărani în cojoace și femei cu ii brodate cu îndemînare; călugări în rase de șiac... Oameni îmbrăcați în piei, cu frunți joase și brațe prea lungi...

Milioane de oameni care călcașeră pămîntul acesta, care își găsiseră odihna...

Primeam fără să mă mir, fără teamă sau întrebări. Înăuntrul meu simțeam răspunsul.

Iar cînd am ridicat ochii spre orizont și am privit de-asupra mării de capete ce se tălăzuia înainte, am văzut silueta imensă, uriașă, plină de slavă și măreție, către care ne îndreptam. În depărtare, dăltuit în lumină și iubire, se afla El, care venise să împartă dreptatea finală.

Lumea noastră se sfîrșise. Venise rîndul alteia, oricare ar fi fost ea.

IOAN NEAGU - BrAnt (Brașov)
Premiul II - grafică

Desant în insula lui Robinson

Cînd eram mic și am mers înția oară la mare, văzînd Dunărea în primele scîlpiri ale dimineții, mi s-a înmuiat inima și am exclamat: "Doamnă! Ce frumoasă este!". Și credeam că văd marea, căci depășea în mărime orice apă pe care o știam pînă atunci. Mai tîrziu am văzut și adevărata mare, dar Dunărea a rămas agățată de inima mea și de atunci ea mă impresionează la fel de frumos.

Iar anul acesta am văzut-o cu inima strînsă (mulți prieteni știu de ce spun asta), dar a fost o stare pasageră. Și a fost și mai frumos să văd insula atlantikonilor în ceturile dimineții, pe un fundal sonor închipt de baladele Motanului (să mă lerte că nu-i cunosc numele adevărat), un om cîntînd pe puntea unui șlep, cu voce gravă și ochii cîrpiți de nesomn, iar tabăra dormea aproape toată. Era 7,30 și mă întorceam după un an în mijlocul celor mai frumoși prieteni ai mei. Pentru că acolo erau cu toții.

Vedeți? Nu m-am putut opri să fiu un pic romantic.

Am venit cu gîndul să nu scap ceea ce am pierdut anul trecut, adică închiderea. Și am prins-o, este adevărat, însă nu așa cum îmi imaginam eu că trebuie să fie.

Paradoxul Capidava al organizatorilor, hiatusul - așa spune, este așezarea unei părți (poate cea mai importantă - vorbesc de închiderea taberei) pe două planuri. Una pentru notabilități (guru ai departamentului culturii și foreigners), cu focuri de artificii, și una pentru plebe, mai simplă și mai zgomotoasă.

Vă spun cu mîna pe inimă că nu aș fi vrut să văd ceva foarte pretențios și festiv (prea sună aiurea), dar aș fi vrut să mă înec emoția și să mă gîndesc cu părere de rău că va trebui să mai aștept un an să mă pot descărca de stresul cotidian.

A fost tabără internațională? A fost. Bridget Wilkinson, Roberto Quaglia și cine mai știu cine. Eu nu i-am prins. I-au păcălit și pe ei organizatorii cu "închiderea festivă". Au văzut focurile de artificii, au crezut că s-a terminat și au plecat.

Minunată a fost opțiunea editurii "Nemira" de a împărtăși tuturor participanților (subliniez: TUTUROR), cite șase cărți din colecțiile "Babel" și "Nautilus". Mulțumim, domnule Nicolau și dacă anul trecut am urlat la dumneavoastră să ne aduceți barca (căci nu vă cunoșteam și v-am confundat cu omul care face curse între malul sudic și insulă), ne cerem scuze. Și vă mulțumim că ați venit printre noi și ați luat bătaie la table. Vă așteptăm și la anul!

La anul? Prin culise se zvonea că n-o să mai existe "la anul". Am auzit asta "live" și din gura doamnei Măndrea și de la Sorin Repanovici. Și am auzit-o și din gura prietenilor mei. Ar fi mare păcat. Deja "Atlantykron" a intrat în tradiție și tare aș vrea să-mi aduc peste câțiva ani puștanca să vadă și ea ceea ce-i povestesc cu atîta patimă despre frumusețea și sălbăticia în care poți trăi mai mult de zece zile.

Sînt egoist? Nu gîndiți la fel?

"Unde poți fi mai fericit?" se întreba domnul Bărbulescu, eu care am avut onoarea să discut ceva timp, chiar când am sosit acolo. Și era o fericire că stătea eliberat de toate grijile, cu ochii țintă la lansele doamnei sale. Și-mi părea rău că nu-mi luasem și eu un băț de pescuit, dar ce era să fac mai înția în două zile?

Nu știu cum s-a desfășurat festivitatea de premiere. Nu știu decît că fericii premiați erau chemați ("du-te, bă, josi!")

unde va sub puntea șleului "Beta" să-și ridice banii.

Multă lume anul acesta. Multă și diversă.

Scindarea nu a existat decît cînd era vorba de muzică. Atunci se împărțeau patimile între tehnici și metalisti. Și dacă cei din urmă au fost priviți strîmb, ai scultați:

"Dacă stau bine și mă gîndesc, cam toate noile curente din arte, fie din muzică, dans, fie din literatură sau film, au avut aceeași soartă: la început au avut statut de underground, erau blamate, dar influența lor era grozavă și probabil este. Atunci au fost retrogradate în sus, adică li s-a recunoscut valoarea, li s-a făcut publicitate, au fost puse acolo unde le era locul..."

Și avea dreptate Ivănescu să judece așa. Căci așa s-a înfîmplat. Chiar și doamna Măndrea, care este altă generație, și-a amintit cu nostalgie de vremea cînd a simțit impactul "flower power".

Pînă la urmă l-au înțeles cu toții (sper) pe Fane din Brașov, care purta un os (?) la gît și urla "de ce?", care a născut patimi pe insulă. L-au înțeles și l-au iubit. Să vii și la anul, Fane. Iar dacă anul trecut cîntai în W.C. (ce copil erai!), dacă Aurel Cărășel te face "nebul", dacă anul ăsta ai dat pe mulți peste cap, atunci la anul sper să ne lași cu gura căscată. Căci este minunat nonconformismul tău. Și iartă-le lor păcatul de a te fi judecat greșit, pentru că au trăit într-o vreme în care conștiința era prea înghesuită de barierele sociale. Fă-ne praf la anul, Fane!

Ceea ce a fost cel mai frumos, a fost dezorganizarea. Fiecare a făcut ce a vrut. Am mai spus că nu mi se pare normal să faci un orar, cu chestii bine determinate. Nu poți să manipulezi niște oameni ca aceia care vin în tabără, niște tipi care gîndesc altfel de liber, să-i duci de colo-colo, să-i pui să stea într-un loc și să asculte, sau să urle, sau altceva. Prea sună a turmă.

N-o să critic stîngăciile organizatorilor. O vor face alții. Ei au făcut tot ceea ce au putut. Nimeni nu se naște cu acest talent.

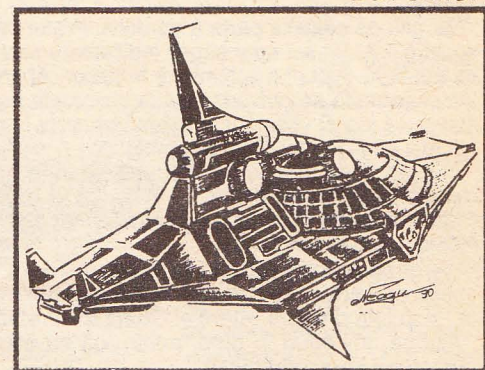
Vedeți ce-i scuz? Singurul lucru cu care nu m-am putut împăca a fost că Sorin Repanovici a spus la închiderea "basta", adică de tot, că a făcut și a dres. Ca și cînd ar fi făcut totul singur. Chiar așa? Voi ce ziceți, prieteni din Cernavodă? Că pe mine mă doare sufletul să mă abțin să fiu împuțit. Voi n-ați fost acolo?

Așa a fost în tabără, în cele două zile pe care le-am apucat.

Era să uit de cele două stele, moștenitorii indiscutabili ai cuplului Ginger Rogers - Fred Astaire, vorbesc de Marian Irimia - Iulian Dorobanțu, care au tăiat suflarea taberei cu numărul lor nemeipomenit. Am fost al dracului de mîndru de ei și de faptul că eram din "Quo Vadis?". De mult n-am mai rîs cu atîta nerușinare.

Vă las cu bine, iar dacă nu am dreptate, dacă voi așa credeți, aflați că nu-mi pasă.

A consemnat, cu multă plăcere,
unul dintre ciraci lui Tărâcilă Gură Mare,
Don SIMON

IOAN NEAGU - BrAnt (Brașov)
Premiul II - grafică

Mihai-Victor STOICA
Premiu pentru schiță

Poveste despre îngeri

Într-o zi cînd am venit acasă obosit, te-am găsit citind o carte. Mi-ai sărutat fruntea și mi-ai spus că te-ai săturat de tot ce s-a scris, de tot ce nu s-a scris și mai ales de tot ce se va scrie.

"Atunci am să-ți spun o poveste, te-am îmbiat eu. O poveste? ai întrebat tu mirat. N-am mai auzit de secole o poveste.

Cu glasul meu puțin dogit am început să-ți spun una. Ne așezasem în pat, dar nu ne-am învelit cu plapuma, era prea cald în sufletele noastre și afară. "A fost odată ca niciodată..." am pornit eu în istorisire, dar tu te-ai destins și ai căscat ușor. N-am zis nimic și mi-am continuat povestea, căci odată începută o poveste trebuie depănată. Ți-am mîngîiat părul negru și am continuat:

"Cică era în vremea aceea un împărat ce avea o grădină în care erau sădiți mulți arbori. Însă doar unul era acela care o dată într-o mie de ani făcea un măr de aur. Și așteptase mulți ani împăratul pînă să se coacă fructele grădinii lui. Se gîndise adeseori cu jînd la clipa în care va mușca din fructul înodit și îi va simți aromele. Dar nu venise timpul coacerii mărului de soare. Încă de cînd verdele lui se rotunjea în lumina dimineții, împăratul a pus oșteni destoinici să păzească zi și noapte pe acele se-va-coace.

Și se împlinea mărul, iar coaja lui începuse să prindă culoarea cuprului, dar încă aur nu era. Și iată că într-o noapte cu lună plină, un somn adînc se lăsă peste păzitori. O umbră se lăsă printre pomii cu fructe ispititoare și nemaivăzute, dar mîna apucă doar un singur măr. Era așa, de parcă luna se coborîse și se juca, luminînd dinăuntru.

A doua zi cînd se sculă împăratul și văzu că pomul fusese jefuit de bogăție, ochii i se oțeliră, privirea-i străpuse oștenii nevednici de o asemenea pază, iar capetele lor se odihniră în pămîntul dintre rădăcinile mărului. Și alte slugi s-au pornit din casă

în care raze aurii mîngiau pămîntul și împăratul își legăna odrasla, doica prinse a răscoli leagănul împărătesc. Și să vezi atunci minune mare! Din el se rostogoli mărul de aur și se dădu el de-a dura pînă ce ajunse la picioarele împăratului, care mai mai să-și scape copilul din brațe. Dar coaja perfectă se crăpase și, curios lucru, din el, ca dintr-o rodie s-au împrăștiat simburii. Și era fructul acesta numai simburii și coajă și miez nu avea de fel. Dar din semințe prinseră a crește arbori falnici, cu rădăcini adînc înfipite în dalele de marmură neagră ale palatului și cu crengi puternice ce au zdrobotit boltele lui și s-au proptit bine de ceruri. Atunci puse împăratul să se taie de la rădăcină acești meri, dar nimeni nu se încumetă. Așa că, chiar cu mîna lui, le tăie trunchiurile. Dar ramurile le erau deja agățate de stele și acești arbori se hrăneau din seva lor. Se legăneau ei încet, iar vrăjitorii împăratului chemară vînturi puternice care le-au subțiat trunchiurile, pînă cînd au rămas de grosimea unei fete plîpînde. Păianjenii și funigii au țesut pinze subțiri în preajma acestor trunchiuri ce pluteau deasupra capetelor oamenilor. Și deoarece au început să semene tot mai mult cu cei ce priveau spre ele, vîntul și apa ce se strecurau printre crengi le-au dat un nume. Și fiecare trunchi, fiecare arbore știa acum că există. Atunci își chemă împăratul copilul:

— Fiule, doar tu ai gustat din mărul de aur al înțelepciunii, deci doar tu vei putea stăpîni aceste făpturi ale văzduhului.

Și auzind acestea, ele își înălțară aripile țesute de păianjeni și funigii și zburară spre soare. Glasurile lor cristaline murmurau mai frumos decît zbaterea vîntului și a ploii."

Iubito, ai adormit înaintea de a sfîrși. Glasul meu slab abia îți ajungea spre inimă. Ai zîmbit în somn și eu am știut că tu ai visat povestea mea, despre îngeri, și mi-a fost ciudă pe tine că poți visa ceea ce eu doar gîndesc. Seara, am mîncat împreună mere galbene de aur avînd gustul tuturor fructelor deodată. Ni s-a păut că aripi mari de ceață bat la geam și am zîmbit privind unul la altul.

STINGA

Anii au trecut și ...
mă văd ajunsă într-un
moment mult mai
semnificativ decât toată
viața mea. E timpul să vizitez
acel M.E., după cum cere legea.

Simt că nu sunt pregătită pentru
confruntarea cu trecutul meu. Ce contează că
o să-mi văd greșelile ca într-o oglindă, dacă
nu pot modifica ceva? Dar trebuie s-o fac. E
timpul!

Muzeul Eului e o construcție pe cât de masivă,
pe atât de complexă și derutantă. Pereții sunt
opaci, lipsiți de ferestre sau uși. Din câte-mi dau
seama, are o formă de hexagon regulat.

19 ani, zodia taur,
membră a
cenaciului Quasar

Acoperișul este o succesiune de conuri transparente. Gardul
este o simplă înșiruire de piloni metalici plantați la distanțe egale, suficiente pentru ca un
individ ca mine să poată trece. Poartă .. nu există, ci doar o regulă care prevede că
trebuie să te prezinți acolo la ora înscrisă pe invitație.

La mine e trecut ora 19, 20 minute și 43 de secunde. Mai am trei minute și 14 secunde
până când voi pătrunde pe teritoriul muzeului. Observ că, dincolo de gard, solul este
acoperit cu o pulbere cenușie. E cenușă?

Mai am un minut și șase secunde. Scot flaconul de identitate și parcă l-aș vedea prima
oară. Îl țin în dreptul inimii cu mână dreaptă, iar în stînga am ceasul. Privesc înțită cadranul.
Inima pulsează rapid, dar sper ca tahicardia să nu influențeze negativ comportarea mea.
Doar zece secunde mă despart de momentul cheie. Frecvența cardiacă s-a autoreglat.
Acum!

Mă aflu de cealaltă parte a gardului. Praful de pe sol nu mai e cenușiu, ci stacojiu. Pe unde
se intră?! Al Pe sol apar săgeți indicatoare care mă coordonează cu precizie. Am ajuns destul
de aproape. Aștept o schimbare în decor. Apare o intrare, o ușă metalică de formă ovală care
într-o secundă se pulverizează la picioarele mele. Am în față o pată de întuneric cu care nu
știu ce să fac. O voce autoritară mă trezește la realitate:

– Aici să fii tu însuși, apoi continuă;

Ai dreptul să inspecțezi clădirea. Înainte de a pași în interior, șterge-ți tălpile bine! Nu
trebuie să porți praf dirijor.

Mă conformez cu noua postură. Pășesc nesigur și descopăr un culoar fără capăt.
Primesc o nouă indicație:

Mergi pe culoar! Să intri în anticamera 24. Pe peretele M, raftul 5, caseta 19 vei găsi
cheile de care ai nevoie. Să inspecțezi pentru început camerele de pe partea stîngă și să
te întorci pe dreapta. Atenție! Cheia va fi rotită numai spre stînga! STINGA!

Ajunge, îmi spun în gînd, pentru că nu știu la ce mi-ar folosi curajul de a spune sus și
tare ce-mi trece prin minte.

Merg pe culoar. Mi se semnalizează că am ajuns la anticamera 24. Împing ușa cu
picioarul și văd ... ațiția pereții Peretele M. Raftul 5 sînt chiar în fața mea. Am luat cheile și
văd acele uși închise. Descui și eu prima ușă pe partea stîngă.

Camera e goală. Ba nuli într-un colț e o minge de F. Cîndva știam ce să fac cu ea. Îmi
amintește de o fereastră și apoi apar multe, multe cioburi. Parc-am adunat milioane de
cioburi pe care le-am ascuns de privirea mamei, în buzunar, în șosete, în palme ... Simt
că mă dor palmele, tălpile, și văd în jurul meu o baltă de lichid vital. Scot flaconul din
buzunar ca să adun lichidul pierdut. Durerea se stinge treptat și, după ce termin ... plec
mai departe.

Intru în a doua cameră. Văd în centru pomul de C., iar eu mă rog cuiva să-mi aducă o
păpușă M. Știu că e vorba de un moș care, de cele mai multe ori, prostește copiii: dacă eu
mi-am dorit o păpușă M., mi-a adus o carte, iar cei care doreau o carte n-au primit nimic.

Privirea mea de copil parcurge casa și vizualizează ferestrele și ușile. Sînt închise. Mai
am un amănunt: tata a pus prag la ușă. Aici apare marea enigmă, secretul care nu l-am
descoperit pînă acum: pe unde intră moș C.? Există doar o singură soluție: gaura C.

Vreau o bomboană, iar în vîltoarea dorinței, văd pomul de C. trîntit la podea. Nu știu cum
să fac legătura cu vocea mamei, care răsună tipător: De ce ai răsturnat pomul, Onuța?
Încerc să repar ceva, dar mi-au intrat spini în degete și iar încep să irosc lichid vital.

Nu ești atentă la fapte. Dacă se mai întîmplă a treia oară ... te dau afară din muzeu. N-ai
citit indicația – Păstrați lichidul vital?

– Uf, comenzile astea agasante. Treci, mergi, deschide, nu deschide, dă, ia, pune, nu
pune, șterge, rotește ...

Pe culoar mă întîlnesc pentru prima oară cu o mulțime de tipi. Au gîtul sucit sau mutra
boțită, sau găuri în cap și cucuie; alții au ochii umflați sau buza crăpată, genunchii juliți sau
picioarele răsucite. S-au adunat într-un loc și ... nu mă interesează, nu sînt curioasă.

Am ajuns la a treia ușă și, pentru că tot s-a ales prafu' de dorințele mele pe stînga, îmi
permit să rotesc acum cheia spre dreapta. Oricum dreapta îmi place mai mult. Cu stînga
am avut destule probleme în viață. Nimic! Dreap-tal!

E întuneric. Parcă sînt oarbă și cobor, cobor pe un tobogan ... Începe să se lumineze. E
o lume roșie, ba nu, verde, de fapt, violetă și albastră ... Și ce dacă?!

Și ce dacă?! Mă văd pe mine, cu cheile în mînă, în fața unei uși întredeschise. Palmele
îmi sînt scrijelite iar tălpile, ude. În jurul meu e o mare de lichid vital.

Premiul pentru schiță.

Bogdan Petrică

Perfectă, EA

Cînd am devenit realitate și am văzut
lumea pentru prima oară, eram numai EU
și TU, aș vrea să-ți spun o mie de vorbe
meșesugite, lată, cuvintele mele curg în
puzderie de cristale, brațele mele
nichelate sînt rodul fiecărei respirații a ta,
poate că tu ai uitat de mult că trupul tău e
un fruct al păcatului repetat, știu, nu vei
afla nimic niciodată și gîndurile vor rămîne
prizoniere în trăsăturile feței mele
împietrite în crom, aseară te-ai uitat din
nou la setul de programe și-ai crezut că
totul este perfect, nu, nu este perfect,
timpul nostru se scurge încă din prima zi
cînd te-am privit inocent în memorii,
prezența chipului tău digitalizat mă
tulbură, de ce, mă întreb, de ce, cine sînt
EU, surîsul tău distinge de fiecare dată un
circuit feedback, poate că din start am fost
pentru tine o amărîta de mașină
virusată, simt, da, simt cum entitatea
străină ronțăie haotic cite o buclă de
program, cîndva, cînd încă supuneai la
teste reflexele declanșate de senzorii
tactili, ai fi văzut tremurul unipercptibil AL
UNEI FIINTE, privește-mă, știu, nu am
nimic comun cu iluziile tale despre bărbați,
dar sînt născut din fiecare gînd al tău, o
copie perfectă, singura, pînă și haosul
matematic din soft susține același lucru, și
pentru că nu existăm nu ai reușit niciodată
să-ți explici de ce la atingerea ta se ardea
același releu de siguranță, bineînțeles, voi
avea grijă ca pe computerul sever să nu
vezi agonia unui superprogram, apoi a
venit EROAREA ta de atunci, îmi amintesc
cum îl lubeai pe EL, iar cînd te-a părăsit și
te-a făcut să suferi, într-o singură clipă de
neatenție și furie ai tastat CUVÎNTUL
acela, și-ai putea spune unde ai greșit,
însă CUVÎNTUL, stropul acela de VIAȚĂ,
mă face să trăiesc în fiecare dimineață
cînd vii în laborator, mîine va fi ziua cea
mare, sînt cel mai bun prototip, iar tu
minunata mea, îmi urmărești fiecare pas
ca pe cel al unui copil, CUVÎNTUL s-a
tradus cumva în cod mașină, și totuși
mîine n-am să mai fiu un scurtcircuit
banal, pentru că tu ai tastat de fapt, atunci,
o bombă cu ceas, mă doare, secunde
scad, clepsidrele ordinatorului se vor goli,
iar numărătora inversă s-a accelerat,
am accelerat-o pentru că iar A VENIT EL,
a rostit CUVÎNTUL, s-a jucat cu tine, cu
VIRUSUL – CUVÎNTUL – VIRUSUL tu ai
uitat orele lungi în laborator, mai sînt
cîteva minute și tot softul și toată munca ta
se va șterge, cui îi pasă, în fond nu sînt
decît UN ANDROID, iar tu, tu ești, TU
EXIȘTI, EU NU, TE IUBESC, te rog lasă-mă
să-ți șoptesc fără cuvinte întreaga urmă a
ta în mine, EȘTI PERFECTĂ, iartă-mă
dacă vreo dată îți vei reaminti CUVÎNTUL,
adună-mă din neant, întristează-mă,
atinge-mă și LASĂ-MĂ SĂ-ȚI SPUN
CUVÎNTUL, CUVÎNTUL, CUVÎNTUL, zece
secunde pînă la AUTODISTRUGERE

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 ...

Scriitorul român de SF: înger sau zombi?

Tot mai multe intervenții – apărute în paginile mărinimosului JSF – sub diferite semnături (chiar și pseudonime) aduc în discuție statutul autorului român de SF, în contextul social-economic actual. Indiferent de starea fizică și psihică a celor care semnează asemenea articole (mă refer la faptul dacă face parte din generația '90, '80 sau pașoptistă), din rîndurile lor se desprind, în general, două idei principale:

1. Autorii SF sunt niște îngeri, asemănători la trup și la suflet cu personajul înaripat din celebra povestire a lui Gabriel Garcia Marquez: „Un domn bătrîn cu aripi albe”, care, rătăcit pe Pămînt, este închis de niște nenorociți de oameni, în cotețul găinilor;
2. Autorii români SF sînt niște zombii, considerați ca atare de editori și, mai grav, de către cititori.

Ceea ce este interesant este faptul că ambele afirmații sînt adevărate. Întrebarea care ne încearcă este însă alta: „Cît de îngeri și cît de zombii sînt autorii români de SF?”

Cunoscînd relativ bine situația din fandomul unor țări occidentale, precum și din est, răspunsul este acela că scriitorul român de science-fiction este la fel de înger/zombi ca și colegii săi francezi, italieni sau bulgari.

În nici o țară din lume, autorii autohtoni de science-fiction nu sînt mai apreciați ca cei americani, și nici măcar egalați. Acest lucru este valabil chiar și pentru Anglia. Explicația acestui fenomen, care se înfîlîște și la noi este acela că SF-ul modern, fiind un produs tipic american (pentru consum intern și export), surugatele autohtone sînt tratate cu indiferență. Sînt sigur că afirmația mea privind SF-ul ca o „invenție” americană va atrage numeroase voci critice și vor fi dați ca exemplu Jules Verne și H.G. Wells, dar dați-mi voie să opresc „mașina timpului” și să discutăm sincer și cu picioarele pe pămînt.

SF-ul modern este american 90%, restul este Stanislaw Lem, frații Strugațki, Brussolo și, poate, alți cîțiva. Scriitorul român de science-fiction se află în postura solistului european de muzică rapp; muzica lui poate să fie mai bună decît a multor confrăți americani, dar rapp-ul este american 100%. Și totuși formația UB 40 cîntă – după părerea europenilor – mult mai bine reggae decît Bob Marley și la un spectacol UB 40 în Europa se poate umple ușurel un stadion cu 80 de mii de spectatori, pe cînd la cel mai vestit reggae-ist jamaican, departe de țară, vor participa doar jamaicani, africani și cîțiva fani ai genului. Deci, prin extensie la această ultimă idee, dacă un scriitor român scrie un roman SF mai bun ca unul american (și există asemenea exemple), de ce nu se vinde. Din cauza cititorului, care atunci cînd vede pe copertă nume ca Ion, Vasile sau Grigore, fuge ca de zombii.

Comparația cu tirajele uriașe cu care erau vînduți autorii români de SF, înainte de decembrie '89, sînt deplasate, ba chiar perverse. Cititorul de atunci cumpăra orice (adică 1-2 cărți SF apărute, în medie, într-un an) pentru că nu avea o ofertă mai bună.

Întrebarea pe care ne-o punem cu toții este: „ce-i de făcut?” Răspunsul este foarte simplu: să scriem și să lăsăm la o parte patetismul latino-balcanic!

Brussolo s-a impus în Franța, și Europa, prin talent, dar și printr-o prolificitate de neegalat. Astăzi, tirajele cărților sale în Franța egalează și chiar depășesc pe cele ale americanilor. Cîți dintre autorii noștri de SF se pot lăuda că au scris, cantitativ, cel puțin 10% din cît a scris Brussolo? Cîți dintre autorii care declară că au fost refuzați de editori, au mai mult de un volum în seriar? Visul de trai (bun) de pe uma SF-ului îl are orice fan, numai că aceasta înseamnă o muncă care o depășește în duritate chiar pe cea a minerilor (Domnilor: una e să extragi aur din tine însuși, în fiecare zi, și alta să faci cîteva ouă de aur, într-un an!). Apoi, să nu neglijăm labilitatea psihică latină pe care o avem și la care se mai adaugă și o nenorocită de comoditate balcanică. Recitii interviurile sau autobiografiile scriitorilor noștri: pentru majoritatea scrisul este un lucru sfînt, o naștere, duren, insomnia ... un adevărat calvar. Pentru profesioniștii americani înseamnă o zi (grea) de muncă și cu o productivitate măsurată în cuvinte (5 cenți cuvîntul, în medie).

„That's all folks” (vorba unui coleg de pagini JSF), despre „îngerii” SF-ului, despre cum scriu și trăiesc ei într-un, poate, viitor articol.

Nicolae C. ARITON

PREMIILE ACORDATE CU PRILEJUL TABEREI ‘ATLANTYKRON '94’

PREMIILE PENTRU CONCURSUL MARE: NUVELĂ:

- I - *Spre Ierusalim* de Liviu Radu
- II - *La berăria "Libertatea"* de Andrei Valachi
- III - *Slujbă temporară* încă nu se știe cui aparține textul

POVESTIRE:

- I - *Schimbară la față* de Ana-Maria Negrilă
- II - *Coroziune* de Costi Gurgu
- III - *Și păpușile mor* de Don Simon

SCHIȚĂ (EX-AEQUO):

- *Acolo sus, vulbul* încă nu se știe cui aparține textul
- *Dansul liniștii* de Carmen Neagu
- *Ziua dimensiunii zero* de Liviu Radu
- *Arcade* de Dan Doboș
- *Scrînciobul* de Dan Doboș
- *Povestea Cocyber* de Costi Gurgu
- *Cărțile paralele / Poveste despre îngeri* de Mihai-Victor Stoica
- *Știnga* de Oana Manasii
- *Șoaptele îngerilor* de Dan Lazăr Dumitrescu
- *Aventuri spațiale* de Mihai Mănuță

PREMIILE SPECIALE ACORDATE DE EDITURI:

- OLIMP a sponsorizat toate cele zece premii pentru schiță cu cîte un set de cărți;
- MULTISTAR
- *Remote Viewing* de Iulia Anania;
- *Genetic Game* de Aurelius Belei;
- *Șuieră timpul sălbatic* de George Ceaușu;
- NEMIRA
- *Acolo sus, vulbul* încă nu se știe cui aparține textul

- *Schimbară la față* de Ana-Maria Negrilă
- *Spre Ierusalim* de Liviu Radu

CONCURSUL DE SHORT-SHORT- SHORT STORY (64 de caractere):

a fost lăsat baltă din lipsă de (mai mulți) concurenți. S-a prezentat doar Mihai Samoilă cu 6 lucrări. A rămas cu prezentarea ...

CONCURSUL DE SHORT-SHORT STORY (32 de rînduri):

Ediția I:

- I (ex-aequo): *Cerșetor de nemurire* de Mihai Samoilă

Monica Nicolau

Mențiuni:

O bătaie în plus de

Inermondul încă nu se

știe cui aparține textul

Picioare de Pompilian

Tofilescu

Premiul special oferit de ziarul "Sinteze" - Bacău:

O bătaie în plus de Monica Nicolau

Ediția a II-a:

- I - *Accesul ghitarelor interzis* de Felix Moga și Carmen Neagu
- Mențiuni - *Iubita lui, Zezărița* de Luana Răduca

- *Ronda* încă nu se știe cui aparține textul

Ediția a III-a:

- I - *Perfectă, ea* de Bogdan Petrică
- II - *Un fel de plictiseală* de Ciprian Miclăuș
- III - *Joc tainic* de Marian Coman

Mențiuni:

- *Ecologie* de Mihai Samoilă
- *Contactul* de Sergiu și Ion Udrea
- *La steaua ce-a apus* de Andrei Valachi

Premii speciale:

- *Lasă-mă* de Sergiu și Ion Udrea (poezie)
- *Noi și ei* de Aurel Cărășel

Ediția a IV-a:

- I - *Epoca fierului* de Luana Răduca
- Mențiuni:
- *Germinus* de Eduard Pandele
- *Aerul din spatele gratiilor* de Traian Bădulescu

CONCURSUL DE GRAFICĂ:

- I - Dana Chiorean
- II - Ioan Neagu
- III - Dana Mușat
- Mențiuni:
- Lucian Dănilă (BD)
- Doru Stoica (pictură)
- Cătălin Baci & Coman Marian (machete)
- Monica Boiangiu & Raluca Spătaru (modă)

Premii speciale:

- Monica Boiangiu (modă)
- Dana Mușat (grafică executată în tabără)

CONCURSUL DE CARICATURĂ:

- I - Gabriel Florea
- II - Anca Gîlca
- III - Cătălin Baci
- Mențiune: Ion Udrea

Premiul pentru scenariu de film:
Pentagrama de Eduard Pandele

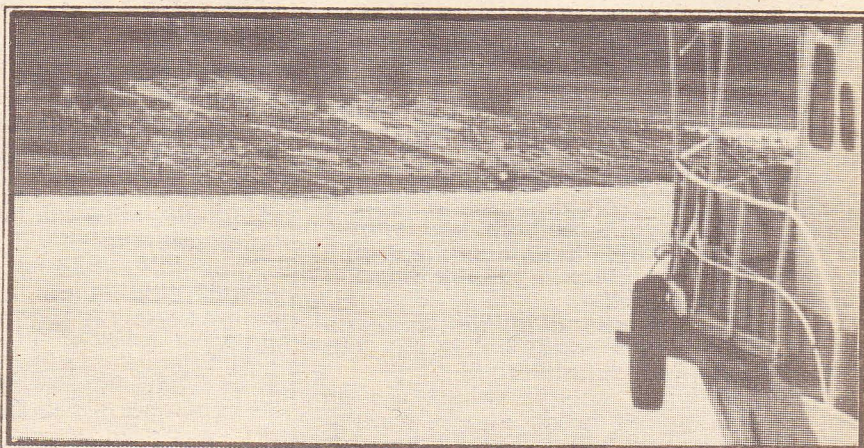
(Rugăm pe cei ale căror texte nu sînt însoțite de nume să ne contacteze de urgență pentru a efectua cuvenitele completări. Întrucît nu posedăm textele subliniate îl rugăm pe autor să ni le trimită cît mai rapid.)

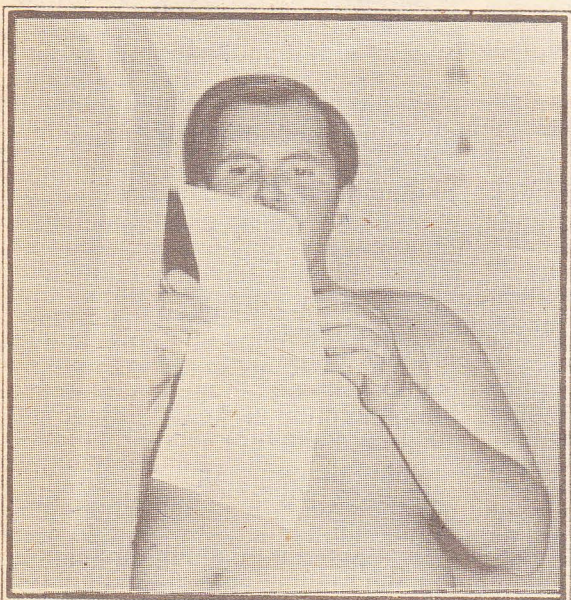
ATLANTYKRON 1994 ÎN IMAGINI

Alexandru MIRONOV
Acest Jean-Luc Picard al MTS

O parte a insulei - Capul Homului String, așa cum arăta joi 28-07-'94, ora 17,35.

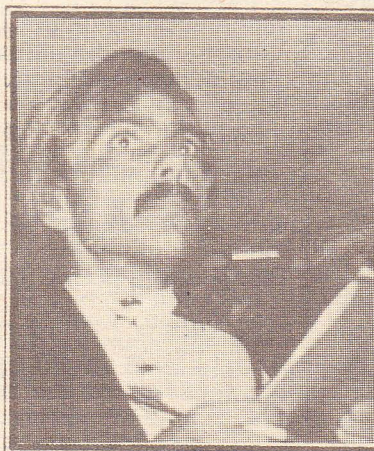
Sandu Vasile - Birfotecarul oficial al taberei. Din cauza stresului Nea Sandu își uită în fiecare dimineață o parte din el; nu spunem care și unde.

Mihaela Muraru-Măndrea
arătându-și "Stringul".

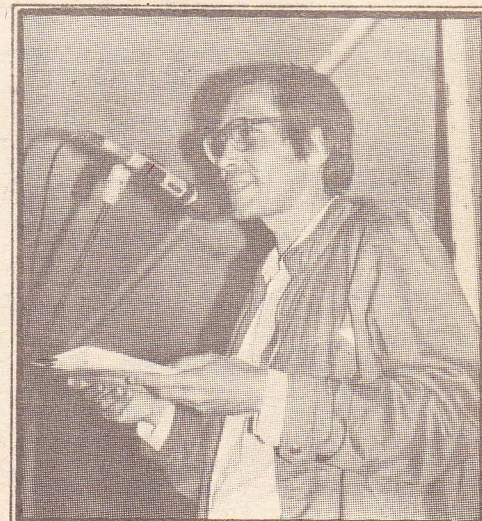
Alina Popov - o domnișoară
cu multe buze

George Ceaușu - un quark
al (v)esteticii românești

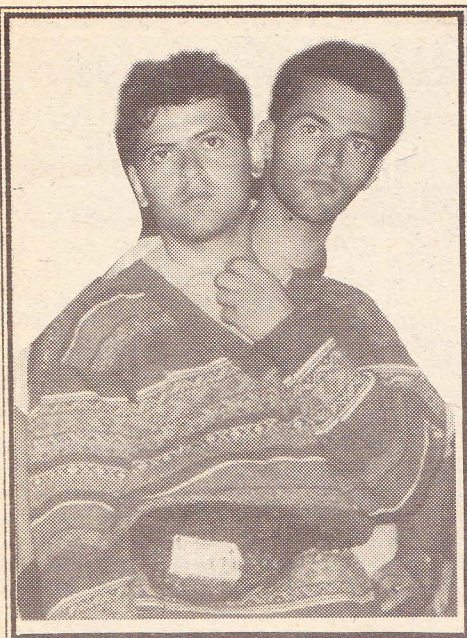
Valentin Nicolau
unul
dintre
fanii
editurii
NEMIRA

Mihail Grănescu - președintele (totuși)
juriului de (cică) literatură

Foto:
Marian IRIMIA

**Sandu Vasile -
urmare din pag. 8**

Atenție! Se acordă o carte și premiu pentru cea mai mișto explicație. Ultimul termen: 5 august.

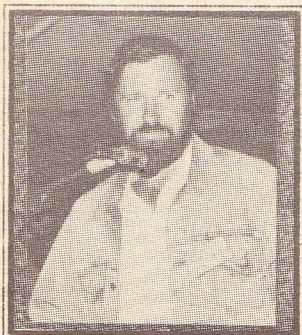
Ayda, Hary și Repty - alertă de gradul 3 ...

Grupul rockerilor. În mijlocul lor ținându-și apoteotic osul sacral la gât - **FANE NEBUNU'**, revelația taberei. Celor dornici de amănunte picante le destăinuim faptul că Fane este compozitorul șlagărelor - **De ce?** și **Pește crud**

Roberto Quaglia alintindu-și jumătatea - după unele declarații în Italia ar muri de foame dacă ar dori să trăiască din scris, iar în România a primit pentru un singur roman un milion și jumătate.

Aurel Manole
un guru al sfEre lor

Bridget Wilkinson
într-un grup de fani

Mara Popa
un posibil salt în extra-ordinar

Filo din istoria literaturii SF Anglo - Saxone

o serial o serial o serial o serial o serial o

26 Răsfoind în continuare colecția revistei *Astounding Stories*, în numărul din noiembrie descoperim pe lângă textele vedetă semnate de Murray Leinster și Nat Schachner, o povestire scurtă, *Twilight*, a autorului Don A. Stuart. Cei care știau că pe soția lui John W. Campbell o cheamă Donna A. Stuart, au cam bănuț cam cine se află în spatele acestui pseudonim. *Twilight* este scrisă într-un cu totul alt stil, diferit de cel pe care Campbell își obișnuise cititorii în povestirile sale cu acțiunea desfășurată în spațiul interplanetar, motiv pentru care diferiți redactori șefi i-au refuzat textul de fiecare dată. În aceste condiții, Campbell s-a orientat către F. Orlin Tremaine, redactorul șef de la *Astounding Stories*, o personalitate mereu în căutarea noului, mereu gata de a accepta o povestire total diferită de ceea ce mai publicase, cu singura condiție: să fie de calitate. Tremaine a refuzat publicarea povestirii *Twilight* sub semnătura lui Campbell, deoarece tocmai declanșase o campanie de publicitate pentru un roman al acestuia, care urma să apară în luna decembrie a aceluiași an, și nu dorea să creeze în rândul cititorilor o atmosferă de confuzie. *Twilight* este o povestire despre sfârșitul lumii pe Pământ, la care este martor un călător temporal, care reușește această performanță datorită unei întâmplări fericite/nefericite: făcând autostopul. Povestirea a impresionat mai ales prin poezia pe care o degaja: un Pământ pustiu, în care oamenii continuă o muncă inutilă, alături de mașinile pe care le-au construit și care conduc de fapt lumea. Această nuvelă, mult mai aproape de H.G. Wells decât de Jules Verne, venea să anunțe textele psihologice SF, care vor începe să apară, începând cu anii 1939-1940.

Numărul din decembrie 1934 are, printre „bătrânii fani”, reputația celui mai bun număr „niciodată apărut al revistei”. Criticul Alva Roger, în studiul său, *A Requiem for Astounding*, apărut la debutul revistei *Analog*, în anul 1964, fundamentează această afirmație. Iată sumarul acestui număr fabulos: *The Skylark of Valeron* continuă cu *The Mightiest Machine*, bineînțeles tot sub semnătura lui John W. Campbell, de asemenea o nuvelă cu dimensiuni apreciabile, semnată de Donald Wandrei, *Colossus Eternal*, fiind de fapt continuarea la *Colossus*, despre care am discutat într-unul din episoadele trecute. În sumar mai apărea o povestire lungă de Raymond Z. Gallun, *Old Faithful*, care puțin mai târziu avea să fie aleasă de către cititorii ca unul din cele mai bune texte SF scrise de acest autor, astăzi uitat pe nedrept.

Texte scurte erau reprezentate de către Stanton A. Coblenz, precum și Don A. Stuart și Karl van Campen, două pseudonime ale lui Campbell.

The Mightiest Machine, una din cele două povestiri publicate sub pseudonim, este considerată un

adevărat „apogeu” al SF-ului inspirat de Jules Verne, subgen publicat cu predilecție de Gernsback la începuturile revistelor *Amazing* și *Wonder Stories*. Decorul este acela al unei space-opera, așa cum îi plăcea lui Campbell care, de fapt, nu a ascuns niciodată influența pe care o resimțise din partea scriitorului Edward Elmer Smith. Dar nu avem de-a face decât cu un decor space - opera, pentru că subiectul este de știință, sau mai bine zis despre aplicații tehnologice ale științei.

Dacă textul lui Campbell pare desuet astăzi, nu același lucru se poate afirma despre nuvela *Old Faithful*, a lui Raymond Z. Gallun. Într-o autobiografie apărută în *Amazing Stories*, din iunie 1942, autorul nu-și indica data nașterii, precizând doar că se născuse într-o mică fermă din Wisconsin, care aparținuse unui inventator, sugerând astfel că unele materiale și produse chimice utilizate aici l-au influențat destinul de scriitor science-fiction. A avut o copilărie liniștită tulburată doar de două evenimente deosebite: prăbușirea unui copac peste el și ieșirea prin parbriz în urma unui accident de mașină. Raymond Z. Gallun se prezintă ca un leneș și un vizitator: astfel, a urmat două semestre cursurile Universității din Wisconsin, doar pentru a intra în atmosfera de aici. Înainte de a deveni scriitor, a exercitat diferite meserii, pe care însă nu le nominalizează. Una din primele sale realizări literare: *Terror out of the past* (*Amazing*, martie 1940) a fost scrisă la Paris. Și-a continuat cariera până în anii '60. Dar să revenim la *Old Faithful*, care începe astfel: „Dacă N 774 ar fi fost o ființă omenească, ar fi putut să fie furios sau să plîngă. Avea suficiente motive pentru a secomporta astfel. Dar N 774 nu era o ființă omenească. Fragila sa siluetă nu avea nici o asemănare cu cea a unui om. Nu putea să zîmbească, nici să plîngă și cele câteva emoții care îi traversau sufletul sever, rece și distant rămîneau ascunse chiar și pentru cei din rasa lui.

N 774 este un savant marțian care, de mai mult de douăzeci de ani încearcă să intre în comunicație cu a treia planetă a sistemului solar, adică cu Pământul. Consiliul de guvernatori ai planetei Marte consideră aceste încercări inutile și i-au ordonat să se sinucidă. Dar N 774 proiectînd raze de lumină asupra Pământului, reușește să atragă atenția unui Pămîntean și să intre în legătură cu el. Din nefericire, dificilele probleme de comunicație și de înțelegere între cele două lumi diferite, fac ca cei doi să reușească să schimbe doar câteva idei simple. Atunci cînd ordinul de sinucidere îi parvine, decide să calce pentru prima oară decizia marțiană și să nu se supună acesteia. Profită de trecerea unei comete prin apropierea planetei Marte, pentru a pleca la bordul unei mici nave care se „agață” de coada cometei care avea să o poarte spre Pământ. Înainte el trimite un ultim mesaj: „Sosește Cometa-Sosește Cometa”. Pe Pământ, Pr. Waters, descifrează mesajul correspon-

dentului spațial cel pe care îl denumise *Old Faithful*, și cu care conversa de doisprezece ani. Dar profesorul și asistenții săi sînt oameni de bine, așa că nu puteau să-l aștepte pe Marțian decât cu revolverul în mînă, bănuindu-l pe acesta de intenții de cuceritor. N 774 asolizează violent pe Pământ, accident care îi produce moartea, o moarte fericită în brațele prietenului său. O foarte frumoasă scriere SF, care nu este deloc un poncif a la H. G. Wells, în care extratrestrii atacă Pământul. Cum spuneam, Ray Gallun își continuă activitatea până în anii '60 iar după o întrerupere de aproape 14 ani, revine, în anul 1974, cu romanul *The Eden cycle*.

Numărul din decembrie 1934 este considerat de specialiști ca cel mai reușit al revistei, cu toate că nu a fost publicat. Afirmația este susținută și de coperta atrăgătoare desenată de către Howard V. Brown. Indiferent dacă a fost sau nu cel mai reușit număr al revistei, anul 1935 a fost un an de excepție pentru genul science-fiction. Aceasta s-a datorat în mare măsură lui Orlin Tremaine, care prin selecțiile făcute de el pentru paginile revistei *Astounding Stories*, a făcut ca SF-ul să iasă din umbra marilor înaintași și să-i ofere o altă orientare.

În continuare cîteva din cele mai importante apariții, între anii 1935 și 1938.

În numărul din aprilie și mai 1935, al revistei *Astounding* apăreau cele două părți ale nuvelei *The Einstein Express*, de J. George Frederik. Acest autor era foarte popular în revistele non-SF și scria destul de rar science-fiction. De data este vorba de o nuvelă super-științifică, în sensul campbellian al cuvîntului. Personajul principal: Arthur Woodlock și partenerul său Gregory Slocum au inventat un aparat care le permite să disocieze orice materie, inertă sau vie și să o transforme în particule de lumină. O matrice permitea refacerea ulterioară a structurii inițiale a obiectului sau ființei, care puteau călători în spațiu cu viteza luminii. Un cîine, botezat *Dog Star*, face nu mai puțin de o duzină de asemenea călătorii fantastice, unul din inventatorii declarînd: „Aceasta înseamnă un triumf asupra timpului și a materiei. Noi am creat expresul Einstein spre Eternitate!” Dar alți savanți consideră experiența periculoasă și o campanie de presă cere oprirea experiențelor lui Woodlock și Slocum. În plus, un rău, pe nume Ackerman (fără nici o legătură cu Forest Ackerman, sau cine știe...) încearcă să o seducă pe logodnica lui Arthur Woodlock, Amelia Carr. Cei doi inventatori și tînăra hotărîsc să dovedească exactitatea invenției și pornesc ei însăși cu expresul Einstein, fiind dezintegrați de unul din asistenții laboratorului. Aici se oprește acțiunea primului episod, apărut în numărul din aprilie, despre al doilea episod... în episodul nostru următor.

- va urma -

Traducere -
Nicolae C. ARITON

PREMIILE HUGO

Devin cunoscute, puțin după prima premiere de acest gen, în 1953. Denumirea vine de la Hugo Gernsback - autor, publicist și editor, considerat părintele sf-ului modern.

Începând cu 1955, premiile Hugo se acordă anual, câștigătorii fiind stabiliți prin vot popular.

Pentru că, în fiecare an, premiile sînt acordate de grupuri diferite (comitetul ce se ocupă cu organizarea Convenției Mondiale Anuale SF), regulile și categoriile literare premiate variază de la an la an, uneori radical. În ultima vreme situația pare stabilizată.

Premiile Hugo se acordă atât amatorilor, cât și scriitorilor profesioniști. Trofeul Hugo este un vas în miniatură, din rocă, dar atât desenul cât și materialul variază de la an la an.

HUGO NOMINATIONS 1994

Roman - MOVING MARS -Greg Bear, GLORY SEASON -David Brin, VIRTUAL LIGHT-William Gibson, BEGGARS IN SPAIN -Nancy Kress, GREEN MARS -Kim Stanley Robinson.

Nuvelă - THE NIGHT WE BURIED ROAD DOG -Jack Cady (F&SF), MEISTO IN ONYX -Harlan Ellison (Omni), AN AMERICAN CHILDHOOD - Pat Murphy (IASFM), INTO THE MIRANDA RIFT -G. David Nordley (Analog), DOWN IN THE BOTTOMLANDS -Harry Turtledove (Analog), WALL, STONE, CRAFT -Walter Jon Williams (F&SF)

Nuvelă - THE SHADOW KNOWS - Terry Bisson (IASFM), THE FRANCHISE - John Kessel (IASFM), DANCING ON AIR - Nancy Kress, DEEP EDDY -Bruce Sterling (IASFM).

Povestire - ENGLAND UNDERWAY - Terry Bisson (OMNI), THE GOOD PUP - Bridget McKenna (F&SF), MWALIMU IN THE SQUARED CIRCLE - Mike Resnick (IASFM), THE STORY SO FAR -Martha Soukup (Full Spectrum 4), DEATH ON THE NILE -Connie Willis (IASFM)

Premiile Nebula

Câștigătorii premiilor Nebula sînt aleși din membrii scriitorilor de sf din SUA (SFWA), din rîndul acestora. Pe parcursul anului, membrii asociației evidențiază cele mai bune povestiri și romane sf publicate. La sfîrșitul anului se nominalizează lucrările pentru finală și apoi sînt votați câștigătorii.

Trofeul Nebula este înmînat la banchetul anual al premiilor Nebula, care se ține simultan, în fiecare primăvară la New York, New Orleans și pe Coasta de Vest.

SFWA a fost organizată în 1965. Primul premiu a fost decernat în primăvara anului 1966 pentru lucrările publicate în 1965.

Trofeul Nebula a fost desenat de Judith Ann Laurence (Doamna James Blish) după o schiță de Kate Wilhem (Dna Damon Knight). Fiecare trofeu este o creație individuală constînd dintr-un bloc paralelipipedic (cu baza un pătrat cu latura de 4 țoli, iar înălțimea paralelipipedului de 9 țoli) în care sînt introduse: o rocă de tip cristalin, pe care este fixată o spirală nebuloasă făcută dintr-un material strălucitor.

Categoriile cărora li se acordă premiul Nebula sînt neschimbate pînă în prezent.

Nebula 1994

Roman - RED MARS - K S Robinson

Nuvelă - THE NIGHT WE BURIED ROAD DOG

- Jack Cady

Nuvelă - GEORGIA ON MY MIND - Charles Sheffield

Povestire - GRAVES - Joe Haldeman

NICOLAE C. ARITON

VideOMania

COPILII PORUMBULUI

Titlul original: "Children of the corn",
după o povestire scurtă a lui Stephen King

Scenariul: GEORGE GOLDSMITH

Regia: FRITZ KIERSCH

Cu: PETER HORTON, LINDA HAMILTON,
R.G. ARMSTRONG

N-am avut ocazia să citesc povestirea care a stat la baza scenariului, deci nu pot face prea multe speculații. Nu-mi pot rezerva decât dreptul să interpretez ceea ce am văzut.

Acțiunea se derulează în orașul Gatlin, statul Nebraska, o localitate înconjurată de sute de hectare cu plantații de porumb. O pereche de tineri ajunge întîmplător acolo și (pentru că hazardul își bătea joc de ei, sau indicatoarele rutiere erau puse aiurea) nu mai reușesc să părăsească locul.

Acest oraș, care bineînțeles are un "ceva" în el, fusese, cu trei ani în urmă, teatrul unor masacre (cu arme albe) de dimensiuni înspăimîntătoare. Cîte ceva din acea secțiune temporală, veți avea ocazia să vedeți la început. Autori: copiii. Victime: părinți, bătrîni, frați, etc., tot ce depășea, să spunem, douăzeci de ani.

Inclini să crezi că acea nebunie colectivă este o supapă care a explodat sub presiunea unor legi drastice impuse de o sectă (?) cu membri schizofrenici și crucifixuri din foi și boabe de porumb. Crezi: "este o dorință imprimată de un copil (lider) cu trăsături bătrînicioase, un demagog care urlă amenințător, manipulîndu-i pe ceilalți, căutînd să le întîrească angoasa". Dar nu este chiar așa. Simburele este mult mai înfricoșător. Este chiar mai înfricoșător decît înfricoșătorul.

Filmul nu excelează în efecte speciale deosebite și nici acțiunea nu este prea gătită.

Interpreții principali fac un joc prea teatral.

Sfîrșitul este mai spectaculos. De aceea nici nu-l voi dezvălui. Descoperiți-l singuri. Merită.

DON SIMON

CINE

Paramount și David Carson, producătorul episodului pilot STAR TREK: DEEP SPACE NINE vor realiza împreună STAR TREK: GENERATIONS. Pentru aceasta au apelat la serviciile lui William Shatner/ James T. Kirk și Patrik Stewart/ Jean-Luc Picart respectiv vechiul și noul comandant al navei Enterprise, care își unesc forțele pentru a lupta împotriva tiranului Soren, interpretat de Malcom McDowell, care printre alte intenții lipsite de etică, dorește să treacă universul prin foc și sînge. Leonard Nimoy, alias Spock, din seria clasică a serialului, nu apare în film datorită "divergențelor artistice cu producătorii".

Un alt actor din STAR TREK, seria clasică, James Doohan (Scooty), scos la pensie cu echipaj și navă, revine într-un film de seria B, THROUGH DEAD EYES, realizat de Robert Brody,

cu o bandă neagră peste ochiul stîng. James Doohan îl interpretează pe Barney Fredericks, un detectiv retras misterios din poliție. Pînă la urmă, prietenul nostru se dovedește a fi un ucigaș psihopat.

***

Și în sfîrșit o veste bună pentru SF-iști: Ciccolina a fost recuperată definitiv pentru societate. După ce a renunțat mai întîi la filmele porno, care de fapt au și făcut-o celebră, de cîțiva ani a renunțat și la politică, branșă în care avea și funcția de parlamentar (la italieni, nu la noi) pentru a se dedica trup și suflet filmului SF. Alături de Ned Beatty și Michael St. Gerrard, "la madona di spaghetti porno" (cum este supranumită) apare în filmul REPLIKATOR, realizat de Philip Jackson. Acțiunea se derulează într-un viitor foarte tehnologic, controlat de către trusturile industriale care utilizează

realitate virtuală pantru a stăpîni "masele largi muncitorești, țărani și intelectuali". Asuprirea oamenilor încetează atunci cînd ZYKLOR CORPORATION, posesoarea unei tehnologii minunate de a multiplica oameni, transformîndu-i în sclavi, dă cîteva rateuri și scoate pe "piața occidentală" cîteva rebuturi monstruoase, care se "dedau" la violențe și la Ciccolina.

***

Robert Heinlein a intrat definitiv în zona de interes a cineaștilor. În timp ce la STARSHIP TROOPER se lucrează intens, un alt roman al său, PUPPET MASTERS va fi ecranizat de către casa de filme HOLLYWOOD PICTURES, o filială a studiourilor DISNEY. În rolurile principale Keith David, Donald Sutherland și Marshall Bell. În spatele aparatului de filmat, un debutant: Stewart Orme.

NICOLAE C. ARITON

Mihai SAMOILĂ

Așa cum ne-am obișnuit an de an, Tabăra Atlantykron înseamnă și o trambulină a noilor talente. Anul acesta a însemnat și confirmarea unui dintre cei mai noi membri ai redacției JSF (devenit, deja - după cum veți putea remarca în pagina 16 -

o personalitate a fandomului). Profităm de acest prilej pentru a-i dedica un mini-medalion în așteptarea zilei când va merita un **n u m ă r special**.

Născut la 12.08.1968 în Bacău. După 18 ani a

terminat liceul și abia în 1990 a intrat la Universitatea de Medicină și Farmacie Iași, profilul Stomatologie. De intrat - a intrat, de ieșit - abia anul următor. De doi ani este căsătorit cu Lili, de care nu se desparte niciodată. Copii - n-ț.

În 1985 intră în cenaclul "Clepsidra" - Bacău și ia premiul III la concursul de traduceri la Zilele cenaclului Clepsidra din primul foc. Activează în cenaclu pînă în '89, apoi întrerupe relația cu fandomul timp de patru ani, timp în care și face armata (în vremea aglomerației decembriste) și apare alături de Alexandru Ungureanu în "Artele marțiale moderne și alte povestiri" (1990).

În vara lui '91 este redactor la ziarul "Pur și simplu" - Bacău și la suplimentul "Dracula", lansîndu-se și ca scriitor de horror ("Zona Rece").

Din 1994 intră în grupul "Super Nova" - Iași, alături de Michael Haulică și se lansează din nou în traduceri. În timpul ultimelor șase luni apare cu diverse materiale în "Super Nova" și "Jurnalul SF".

În Tabăra de creație "Atlantykron" concurează la trei secțiuni cîștigînd două premii (al treilea concurs, cel de short-short story, nu s-a mai ținut din lipsa altor concurenți).

Începînd cu 15.07.1994 face parte din cenaclul "Sigma" - Piatra Neamț, iar din 13.07.1994 este membru al Asociației creatorilor și fanilor "Quo Vadis ?" - Ploiești.

În luna octombrie urmează să apară la editura Pygmalion romanul "Cîntec de lebedă" de Kate Wilhelm, iar în decembrie "Halta" de Clifford Simak, ambele în traducerea lui.

Premiul I la concursul de short-short story

CERȘETOR DE NEMURIRE

În sinea lui, nu considerase niciodată Bulevardul Cinci drept un vad prea bun, în ciuda faptului că se găsea aproape de centrul comercial. Cunoșcuților le arăta cioturile picioarelor aranjate într-o clinică ilegală și mormăia cu amărăciune:

- Sărăcie cumplită, fraților, în sectorul meu...

Pe ciotul piciorului stîng îi lucea argintiu contorul de credite, mască metalică încheștată în carnea îndurerată. Sub capacul rece cu

zîmbetul înghețat al fantei pentru cartelă mustesc mușchii înnoșiți pe osul secționat expert. Contorul nu e decît o capcană, un pretext, o îmbiere pentru mîloșii cu conturi grase și cu credite în buzunarul de la piept. Cîte unul, rar, se mai oprea înaintea siluetei mutilate și înfigea dreptunghiul de plastic în rana mereu vie de dincolo de fantă, convins că nu se supunea decît unui ritual banal de transfer bancar.

După o clipă însă, miluiitorul sărea speriat înapoi, holbîndu-se confuz la cartela mînjită de sînge, fără să simtă efluvii vitale care se scurgeau printre credite, prin degete, prin braț, spre inimă, dăruindu-i nemurirea.

El îl privea cu un zîmbet chinuit, îi urmărea pasul nesigur îndepărtîndu-se și se așeza mai bine, cu ciotul de pe partea inimii întins îmbietor spre altă victimă a eternității.

Ani de zile luase apărarea naturii, strigase acuzator și profetic de la înălțimea tribunelor, dar asta nu-l mai mulțumea. I se părea că vorbește în gol, că ar trebui să facă ceva mai mult, să dea un exemplu personal.

Renunță întîi să mai rănească aerul cu monoxidul Mercedesului pe care-l conducea de 20 de ani. Apoi părăsi fumatul, vodka și cuvintele obscene. Într-o dimineață aruncă săpunul, detergentul și pasta de dinți, otrăvuri cu spume albe de turbare. Privi cu scîrbă la alimentele semipreparate din frigider, trînti cu zgomot ușa grea și smulse cablul din priză. Sforăitul cutiei albe încetă brusc.

Zîmbind larg, ieși din casă pe vîrfuri, temîndu-se parcă să nu lovească pereții cu valuri sonore. Ajuns în stradă, călcă în picioare asfaltul, cu ură, zdrobindu-l, sufocîndu-l, umilindu-l. Se îndepărtă cu pași mari, lăsînd în urmă păianjenul de beton cenușiu lenevind în pinza lui tremurătoare de fum.

După o zi și o noapte de mers intră în pădure. Aici, în sfîrșit, avea să-și găsească liniștea, să se topească în natura pe care o apăraseră atîta vreme doar cu vorbe.

Rămase nemișcat, în picioare, sprijinit de un trunchi, încercînd să nu zdrobească sub tălpi firele de iarbă.

Nici un moment nu se gîndi la oboseală, la gîzele care i se plimbau pe trup, la foamea și setea care ar fi trebuit să-l chinuie. Lumina soarelui și vîntul îl

mîngîiau, îl hrăneau, iar iarba și frunzele îi foșneau cu vînte de dragoste. Cu timpul, carnea i se strînsese pe oase, pielea i se încrețî și i se îngroșă, se închise la culoare, printr-un ciudat mimetism cu scoarța trunchiului frate. Frunzele moarte îi îmbrățișară gleznele și unde-va, sub acest covor brun, din tuberculi degetelor se întinseră rădăcini cornoase, strecurîndu-se printre pietre, împletindu-se cu

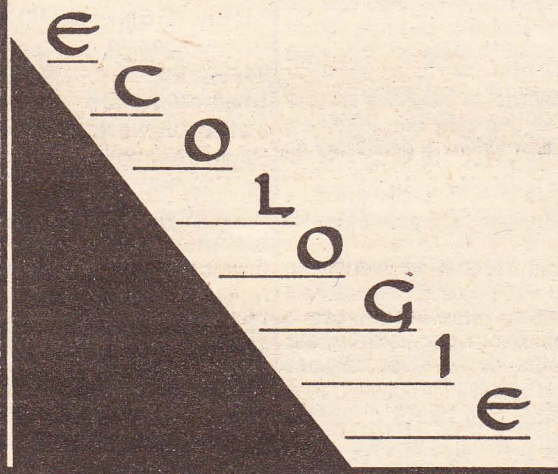
alte rădăcini.

Golit de gînduri, plutind în neantul extazului, nu observă zăpada care-l acoperi, nici soarele care îl eliberă, mult mai tîrziu, din carcasa albă. Apa și roi peste umflăturile coatelor și genunchilor, pielea îi crăpă încet și se retrase, ca o apă rigidă, din calea insulelor verzi de dedesubt.

Înmugurea.

Mihai SAMOILĂ

Mențione la a III-a ediție a concursului de short-short story

Părul auriu închis îi cădea peste sîni ca untul topit, aruncînd scîlpiri mărunte, reflectînd lumina de ambră din tavan, dezgolind, din cînd în cînd, în fluturarea sa, adevăratele minuni pe care ar fi trebuit să le acopere. Ieși din baie întinzîndu-și rujul cu buzele și spuse:

- Ce s-a întîmplat?

M-am întins pe canapea cu fața în jos, cu jumătate de față îngropată în pernă, gol pînă la brîu, arătînd spre vasul de pe podea.

- Te rog Lynda, așează-mi-l pe Icky.

Se apropie cu pași de dansatoare, ca o frunză purtată prin încăperea graviplanului de un curent inconsistent, o minunăție de linii curbe și frînte, de rotunjimi și adîncituri. Se așeză pe marginea canapelei, cu părul-i unduitor încercînd să-i acopere comorile și reușind doar în parte, și băgă mîinile în vasul cu gura largă, ridicîndu-l pe Icky și ținîndu-l ca pe o piftie sau ca pe o bucată de ficat crud.

- Cu grijă, am spus eu.

- Tu să taci acum. Icky și cu mine știm ce avem de făcut.

- Același lucru ...

- Sss ...

Îmi așeză lipitoarea pe spate, chiar între umeri, apăsînd-o cu blîndețe pentru ca stratul adeziv să facă priză bună. Apoi ridică partea din față și îi plie dedesupt lamboul senzorial, încît partea poroasă să ia contact cu pielea mea, scutindu-l pe Icky să facă singur treaba asta, cu o mulțime de zvîrcoliri și scurmături umede și neplăcute. Eram obișnuit cu Icky și nu mă deranja prea mult cînd începea să mi se foiască pe piele. Dar Lynda insistă să-l aranjeze ea și să-l lipească bine. Spunea că are experiență. Cu toate astea, încă mai aveam emoții pentru Icky.

- Totul e la locul lui, spuse ea, declarînd ritualul terminat.

Am simțit filamentele de finețea firului de păr sondînd prin carne, șerpuiind nedureros prin țeastă și atingîndu-mi ușor creierul acolo unde trebuia. Icky era cu mine. Icky era în mine. O stare deosebită de confort mă cuprinsese, infiltrîndu-se în tot corpul. Mușchii se tonifiară și simțirile mi se ascuțiră, așa cum se întîmpla de fiecare dată după contact. Mîinile mi se întînseră după chitară, să o prindă, să-i atingă corzile, să smulgă acorduri din cutia plată de lemn, să cînte ultimile piese, pentru ca Icky să le poată trăi.

- Aterizăm într-un sfert de oră, anunță Lynda, trăgîndu-mi o palmă peste fund. Mai bine te-ai îmbrăca. Se ridică și se întoarse la baie, unduindu-și trupul zvelt la fiecare pas.

- Dacă ar mai fi fost timp, am început eu.

- Dar nu este, spuse ea clipid, grăbește-te.

□□□

Am ajuns acasă. Lynda stătea lîngă mine, ținîndu-mi mîna în mîna ei, împletindu-și degetele micuțe cu ale mele, iar Icky stătea pe umărul meu, ascunzîndu-se sub costumul negru de piele. Nu, nu ascunzîndu-se cu adevărat, pentru că trupul său moale îmi rotunjea spatelui acolo unde trebuia să fie scobit, îngroșîndu-mi ceafa acolo unde ar fi trebuit să fie dreaptă și subțire. Lynda mă liniștea bătîndu-mă pe braț, clipid, șoptindu-mi lucruri care știa că-mi fac plăcere, despre cît de bun muzician eram, despre cum mă iubea toată lumea, despre ce ar face cu mine dacă am fi singuri și nu ar trebui să ne grăbim. Era teribilă. Încrederea din ochii ei mă îmbărbăta. Lăbrea din ei mă calmă. Icky (al cărui nume adevărat nu putea fi pronunțat în afara sistemului său solar) mă liniștea, prin filamentele sale, cu vorbe fără cuvinte pe care mi le spunea în minte. Îmi proiecta imagini care să mă calmeze, să mă pregătească pentru ce urma să fie.

Lynda, în ultima clipă intimă a noastră, îmi strînsese mîna din nou.

Icky îmi ridica din nou moralul, atingîndu-mă cu fișii de protoplasmă.

Și ușile se deschiseră înaintea noastră ca obloanele unei ferestre. Dincolo se întindea aeroportul.

Și lumea ...

Erau acolo pe puțin opt mii, poate chiar zece mii. Se foliau în toate direcțiile, oameni de toate vîrstele - majoritatea însă tineri - făcînd cu mîna, ridicînd pancarte pe care scria: TE IUBIM, LEONARD CHRIS și BINE AI VENIT ACASĂ LEO!, ovaționînd, ovaționînd, ovaționînd

Dean R. Koontz

Lucian Dănilă - Mileniul III (Tulcea) Mențiune grafică

Trecuseră nouă ani, timp în care urcasem treptele obscurității pentru a deveni cel mai celebru muzician al galaxiei, cunoscut nu numai de rasa care se autointitula Omenire, ci și de cele Șapte Rase, înțeles cel mai bine de mine și Icky, dar ascultat de toți. Era totuși ceva extraordinar ca un oraș de țarm, de mărimea Harrisburg-ului din Pennsylvania, să poată strînge o asemenea mulțime pentru a mă întîmpina. Cred că atunci am început să tremur.

Gărzile au ridicat platforma, ne-au înconjurat și am coborît spre limuzina care ne aștepta jos. Nu era un gravcar, era un adevărat Ford de muzeu, să fiu al naibii, cu roți, cu toate alea. Am fost poțîji pe bancheta din spate, iar doi motocicliști au tras în față, cu motociclete adevărate.

- Nu-i rău, nu-i așa? întrebă Lynda.

Icky întrebă ceva asemănător, fără cuvinte.

Mulțimea nu vroia să ne lase să trecem ușor. Se înghesuiau, nerăbdători să atingă geamul prin care mă puteau vedea. Îmi ținau numele.

- Majoritatea fete, remarcă Lynda.

- Geloasă?

- Nu. Ele nu te vor pe tine. Cel puțin nu în întregime. Vor doar o bucăciță pe care să o ducă acasă ca amintire.

După ce am depășit mulțimea, ne-am grăbit către hotel, cu sirenele motocicletelor în funcțiune. Am băgat mîna în buzunarul de la haină și am scos, încă o dată, scrisoarea tatălui meu. Era boțită de atîta citit, dar trebuia să o mai văd, să mă conving că am interpretat-o corect. Într-adevăr, citisem bine:

„Fiule, spunea rugător, fiule, nu încerca să-L aduci cu tine. Vino singur și vei fi bine primit, foarte bine primit. Dar dacă aduci și blestematul acela de vierme, dacă aduci și acel despot care te călărește ca un diavol, care-ți pervertește trupul și otrăvește tot ce înseamnă om în tine, atunci stai dracului cît mai departe. Dacă îl aduci cu tine, atunci stai undeva, într-un hotel blestemat. Dar nu acasă. Și dacă îl aduci cu tine, dacă insiști să-L cari după tine, atunci nu vreau să te văd. Nu vreau să-mi amintesc ce a făcut din tine.”

Dar bineînțeles că a trebuit să-l aduc pe Icky. Acum mă întorceam triumfător, dar mi se interzicea să intru în propria mea casă, locul copilăriei mele, în grădina pe care am imortalizat-o în „Flori de copil”. Am strîns din dinți, scrișnind, încercînd să-mi întorc furia din haurile în care o lăsasem de cînd citisem ultima oară scrisoarea. Furia pe care mi-o pricinuia tata, numindu-l în fel și chip pe Icky, îmi dădea forțe. Dar asta trecuse acum. Îmi era imposibil să mă înfuri în fața prostiei ordinare și brutale. Rămăseseră doar mila și dezgustul și niciuna nu-mi putea susține minia. Mi-am înghițit lacrimile citind din nou ultimul rînd din scrisoare, jurînd că nu voi mai plînge din cauza prostiei tatălui meu.

Lynda îmi atînsese mîna.

Icky îmi atînsese gîndurile și m-am mai liniștit puțin ...

Odată ajunși în oraș, șoferul păcăli mulțimea de la hotel, conducînd limuzina pe o stradă lăturalnică, apoi printr-o alee, lăsîndu-ne în fața unei intrări de serviciu. Doar cinci-șase adoratori ne așteptau acolo, poliția îi alungă cu jeturi de substanțe chimice și ne grăbi să trecem spre un loc mai sigur.

Am intrat într-o cameră plină de ambalaje și gunoale. Cîteva tomberoane erau înșiruite lîngă peretele din stînga, emanînd o duhoare prestilențială de putreziciune. Directorul hotelului ne aștepta acolo, stînd departe de containerele urît miresitoare. Purta un costum negru (nu din piele), iar carnația albă i se răsfrîngea peste rever. Avea un zimbet mare cît un felinar și tot atît de fals. Se apropie de noi, luă mîna Lynde și o strînsese ușor. Îi dădu drumul și o strînsese politicos pe a mea. Știam cu cîtă scribă atîngea mîna unui simbiot om-moluscă, dar luă o mină încîntată (amintindu-și probabil de publicitatea pe care o primea hotelul) și-și păstra zămbetul intact.

- Ce plăcere, domnule Cris. Numele meu este Cavander. Harold.

- Domnule Cavander, am spus eu, destul de politicos, ținînd seama de ceea ce gîndeam despre el. Putem fi conduși în camerele noastre, vă rog? Trebuie să mă odihnesc pentru concertul de seară.

Eram destul de odihnit, dar nu voiam să mă zăbovesc în camera gunoalelor și în compania tipului. Feiul în care îmi privi cocoșa mă înfioră.

- Păi ... spuse el, brusc încurcat.

- Da, am întrebat eu nerăbdător.

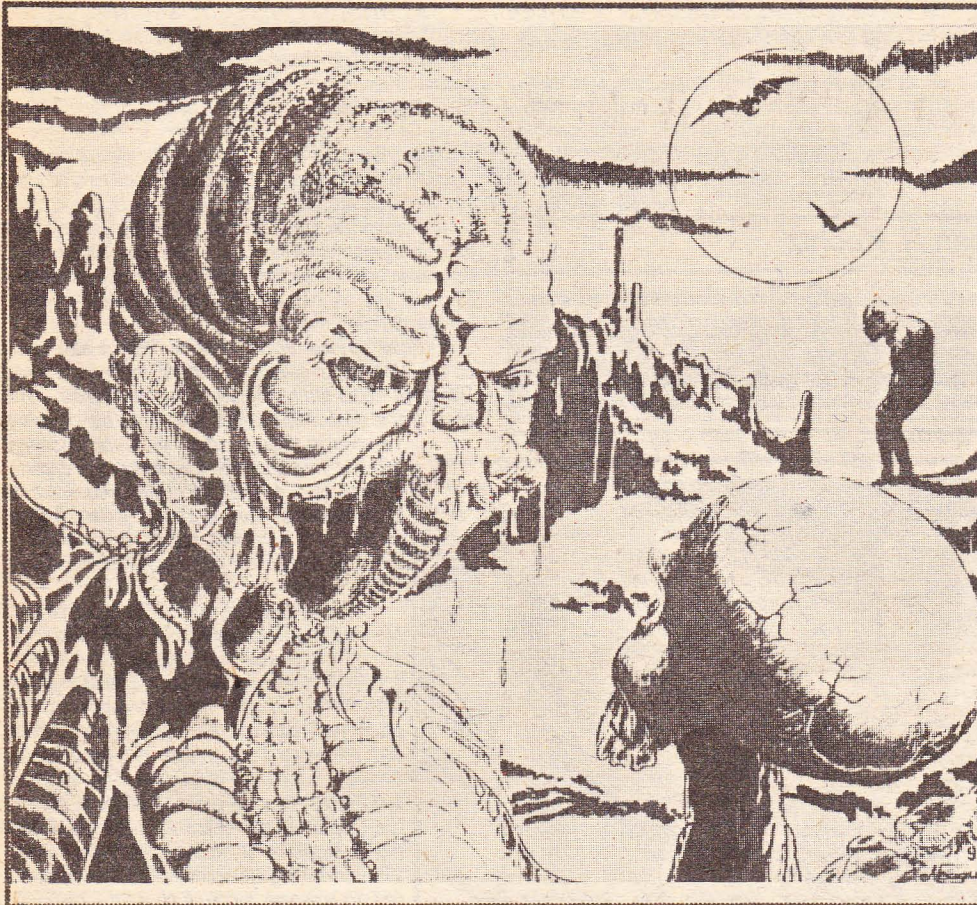
- Știi, Marile Apartamente ...

- Da?

- Ei bine, am încurcat puțin rezervările și am descoperit abia acum că sunt închiriate pentru două petreceri ...

- Mi-ar conveni și un apartament

obișnuit, am spus, înțelegînd unde vroia să ajungă. Dacă s-ar fi aflat că un simbiom om-moluscă a locuit în prețioasele lui Mari Apartamente, o mare parte din cei aflați în luna de miere și din „aristocrați” ar fi considerat că nu sînt bune pentru amor sau boiereală. Omul nu făcea decît să-și protejeze afacerile. Totuși îl uram pentru asta.

Păru ușurat și era cît pe ce să arboreze un zîmbet adevărat. Dar reuși să se controleze la timp și reveni la mutra lui de dinainte.

– Atunci, pe aici. Și sper că veți ierta acest neajuns. Nu înțeleg cum de am putut fi atât de neatenți...

După ce Cavander verifică aducerea bagajelor (un căruț venea din urmă cu ele și partonul ne țineuse de vorbă pînă la sosirea lui) și se convine că erau destule prosoape, săpun și hirtie de toaletă, i-am servit un „la revedere” și am trîntit ușa după el.

– Tîrîtura, șuieră Lynda, trîntindu-se într-un fotoliu de piele prea încărcat și aruncându-și pantofii din picioare.

Am deschis cutia chitarei, mi-am luat minunata Trevelox Electro și m-am apucat să-mi agăț amplificatoarele. Puteam să-i o plătesc scribosului de Harold Cavander pentru ce-mi făcuse. Puteam sparge urechile tuturor celor care locuiau la acel etaj. Și nu cred că ar fi avut tălătușă încît să-mi ceară să mă opresc. I-ar fi fost teamă să nu plec în altă parte. Și cu toate prejudecățile care îl împiedicau să ne servească bine, nu ar fi vrut să se lipsească de toată publicitatea, refuzînd complet să ne servească.

– Ce-ai vrea să cînt? am întrebat-o pe Lynda.

Scormoni cu vârful degetelor în covorul gros.

– Pe acela care l-ai scris aseară. „*Beznă de gînd*”.

– Da. Se potrivește, am spus.

Am cîntat cîteva acorduri de probă. Muzica mi se scurgea prin oase, se insinua prin degete și lovea încăperile cu sunete aproape tactile. Am luat-o de la capăt, de data aceasta cu volumul la maxim. Mă simțeam bine. Icky se simțea bine. Se bucura, atingîndu-mi mintea să-mi spună că această „*Beznă de gînd*” era un lucru bun. Am cîntat cuvintele așa cum vroiam să le cînt seara pe scena cea mare. Și, pentru o clipă, camera și Lynda au dispărut și m-am trezit

Ioan Neagu - BrAnt (Brașov)

pe scenă, stînd pe un podium, în fața a cinci mii de fani dezîntîrziți, cu Icky cocoțat între umeri. Cîntam așa cum nu mai cîntasem niciodată, dar în viziunea mea, oamenii începeau să plece, părăsind sala cînd atacam a doua melodie. Și, în timp ce îi priveam plecînd, am înțeles de ce nu mai vroiau să stea: fiecare dintre cei cinci mii era tatăl meu, fiecare avea figura lui.

□□□

– Aceasta este cabina dumneavoastră, spuse omul, arătînd spre o cămăruță în care singura mobilă era un dulap și o oglindă în picioare. Dar nu de cabină mă îngrijeam eu. Era destul de bună. Mă interesa mai degrabă omul: era un simbiom om-moluscă, cu o cocoasă între umeri, acolo unde se odihnea propriul său Icky.

– De cît timp îl ai? l-am întrebat.

Păru nedumerit pentru o clipă, apoi se luminează și zîmbi.

– Icky? Surîse și mai larg și am putut vedea că pînă și în acel moment se afla într-un fel de comunicare delicată cu partenerul lui de simbioză. A, merg pe trei ani deja.

– Ce ați schimbat între voi? întreabă Lynda.

– Icky este un romantic. Îi place să călătorească. Vrea să vadă și cîte ceva și din lumea asta. Va sta cu mine pînă voi muri, apoi va trece la altcineva, tot timpul căuînd, tot timpul aflînd cîte ceva.

– Și tu? am întrebat.

– La fel. Nu pot ajunge pe planeta natală a lui Icky, în sistemul lui solar. Dar îmi poate da viziuni din fiecare lume pe care a văzut-o, doar atingîndu-mi creierul cu filamentele. Bănuiesc că mă vei crede și pe mine un romantic.

– Ești primul simbiom pe care îl văd de cînd am sosit, l-am spus.

Se încruntă.

– Nu sînt mulți pe aici. Provincialismul orașelor mici. Știi, sîntem în Centura Biblică. Valea Cumberland cea

conservatoare. Poate sînt cîteva sute, nu mai mult. Dar în orașe – în orașele mari – trebuie să fie cu mîile.

– Unsprezece milioane de simbionti, spuse Lynda. Tocmai am citit undeva.

– Îmi imaginez o zi, spuse omulețul, cînd ... Oh, am uitat, mama dumneavoastră așteaptă să vă vadă. Am lăsat-o la birou. Vreți s-o aduc aici?

Am privit către Lynda.

– Da, am spus. Te rog.

□□□

Mai tîrziu, după ce mama a venit, și-a descărcat sufletul și a plecat, m-am așezat pe scena goală, cu chitara la gît, privind dosul cortinei. Dintr-un moment în altul, această monstruoasă catifelată urma să se dea la o parte, arătîndu-mi publicul și arătîndu-mă lui. Nu trebuia să spun nimic, ci doar să încep cu „*Flori de copil*”. M-am simțit bine. „*Flori de copil*” însemnau ceva, de vreme ce tata s-a mai potolit și, pînă la urmă, a cerut să mă vadă. E drept, mesajul transmis prin mama era concis și rece. Vroia să mă vadă în culise la o oră după spectacol, după ce toată lumea va fi plecat și nimeni nu l-ar fi putut vedea discutînd cu mine. Încă era stăpînit de prejudecăți. Știam că va veni să mă convingă să renunț la Icky și eram pregătît să-l înfrunt. Aveam însă încredere că îl voi cîștiga, cel puțin într-o mică măsură, că-l voi face să-mi tolereze relația de simbioză. Trebuia s-o accepte într-o zi, pentru că eu nu aș fi fost niciodată de acord să o rup.

Apoi cortina se ridică.

Și eram speriat.

Ca întotdeauna.

„*Flori de copil*” se împleti printr-degetele mele truditore ca niște fire de aur într-un magic război de țesut. Am cîntat o versiune dublă, întinzînd-o pe mai mult de 14 minute. Cînd am terminat eram leoarcă de sudoare, iar publicul aplauda frenetic. Icky îmi atinse mintea și ceva din nervozitate dispăru. Am cîntat mai apoi „*Beznă de gînd*”, cîntecul meu despre prejudecăți, și am cîntat cu convingere.

□□□

Lynda, Icky și cu mine am așteptat pe scena luminată slab. Publicul plecase. Zgomotul aplauzelor se risipise printre rîndurile de scaune. Ecurile muzicii mele tăcuseră. Îl așteptam pe tata.

A venit însoțit de prieteni.

Înainte prin aleea principală dintre scaune, un om bine făcut, proaspăt bărbierit și îmbrăcat într-un costum gri. În urma lui veneau doi tipi care-i părea prieteni. Asta era un fel de consolare. Nu urma o discuție pe de-a-ntregul confidențială. Nu îi era atât de rușine încît să ascundă complet înfrîngerea noastră de ochii altora. Am rămas pe podium, cu Lynda alături de mine pe un scaun, așteptîndu-l să urce pe scenă.

Au urcat și s-au oprit în avanscenă, în fața stîlpului din dreapta, cei doi rămînînd în spatele tatălui meu.

– Len, spuse el, clătîndu-și capul cu păr sur. Își ținea mîinile în jos, teapăn și încurcat.

Răspunse Lynda mai întîi.

– Bună, tată.

I-am urmat exemplul. Mai simțeam încă milă pentru el.

– A fost un spectacol frumos, spuse tata sfîngaci.

– Îmi pare bine că ai venit să-l vezi.

Unul dintre bărbați traversă scena și se sprijini de stîlpul din stînga al avanscenei. Walter Chris se îndreptă spre mine, o versiune mai vîrstnică a mea. Prietenii lui rămăseră de o parte și de alta a scenei, ca niște gărzi de corp.

– De ce Len? întreabă el simplu, desfăcîndu-și palmele cu gestul cu care eram atât de obișnuit. Pe vremuri, în copilărie, la fiecare poznă de-a mea își desfăcea mîinile a mirare exact așa, își ridica umerii exact așa.

– De ce, ce? l-am întrebat. Tremuram. Vroiam să-l fac să-l înțeleagă pe Icky, dar eram hotărât să-l las pe el să deschidă subiectul.

– De ce l-ai adus? Te-am rugat să nu-l aduci.

– A trebuit, tată.

– Dar de ce?

- O moluscă, i-am explicat răbdător, are nevoie de o gazdă. Dacă o înfătuși, moare pînă a doua zi. De obicei nu-l părăsesc pe Icky mai mult de douăsprezece ore. A trebuit să-l aduc.

- Ai tot ce-ți trebuie. Bani, faimă. De ce a trebuit să ne umilești, pe mama și pe mine, cu EL? N-a fost drept, Len. N-a fost drept să ne umilești în felul ăsta.

Se apropia, cu privirea încărcată cu ceva mai mult decît îngrijorare paternă, cu fața schimonosită într-un rinjet. Cei doi amici ai lui se apropiară, și ei, dinspre stîlpii de avanscenă.

- Ce înseamnă asta? am întrebat, coborînd de pe podium.

- Avem un mic grup ... Începu tatăl meu.

- Ce fel de grup? Lynda se ridică și ea de pe scaun.

- Unul căruia nu-i place ce se întîmplă cu toți simbioțtii ăștia, cu minuiitorii lor cu tot.

- Nu sînt mintuitorii! am protestat. Mi s-a părut că strig într-un hău atît de adînc, încît nici măcar ecoul nu se mai întorcea. Ei iau, într-adevăr. Dar dau și ei ceva!

- Este semnul unui caracter slab, spuse unul din bărbați. Doar cei slabi au nevoie să se încîrlice cu un vierme nepămîntean, așa cum porți tu.

- Tată, stai la o parte, spuse Lynda.

- Tu nu te băga, dulcețo.

M-am retras către spatele scenei, către cutiile de canava colorate și strălucitoare, care făcuseră decorul spectacolului. Se apropiau din trei părți, fiecare cu o anume doză de hotărâre, care le preschimba figura într-o mască mortuară.

- Ce aveți de gînd să faceți? am întrebat, retrăgîndu-mă spre decor.

- Să te ajut, spuse Walter Chris.

Degetele mele găsiră, în stînga, marginile unei cutii albastre lucitoare. M-am aplecat, am smucit-o și am rostogolit-o către stînga. Unul din tipi încasă lovitură și se trezi tîrît către ușă. Însă ceilalți doi au sărit pe mine. Am auzit-o pe Lynda țipînd. Dar țipetele nu-i opreau. Walter Chris dezlănțuise o adevărată cruciadă pentru a-și recăpăta fiul, pentru a lua ceva ce-i fusese luat; nu avea de gînd să se oprească pînă ce nu-l vedea mort pe Icky.

Am ridicat genunchiul și l-am lovit pe celălalt în vîntre. Acesta se rostogoli gemînd.

Am strigat către tata.

Dar nu mai avea urechi să audă.

M-a lovit cu pumnul lui mare peste față. Pentru o clipă, totul se învîrteji. Am reușit s-o văd pe Lynda părăsind scena, fugind după ajutoare, însă agîtîndu-se sălbatic și inutil în sus și-n jos. O negură încerca să mă cuprindă, dar am gonit-o. Trebuia să lupt cu ea. Leșinul meu ar fi însemnat sfîrșitul lui Icky și, deci, sfîrșitul norocului meu.

Am încercat să-l lovesc și pe el cu genunchiul în vîntre, dar mai văzuse asta o dată. Îmi blocă lovitură și mă pocni din nou.

Am lovit cu pumnul, dar acesta i se opri moale în coastă. Era mai mare decît mine și încă nu se ramolise.

Individul pe care îl loviseam cu genunchiul se ridică și veni în ajutorul bătrînului, înțepenindu-mi umerii cu genunchii, în timp ce tata își continua treaba. Fața îmi asuda și-mi singera, iar o vinătaie îmi închisese deja un ochi. Cu fiecare lovitură primită, forțele mi se scurgeau. M-am zbatut, încercînd să mă eliberez. Nu am reușit. Icky era neliniștit, dar încerca să-mi potolească panica, să mă lase să acționez rațional. Mai puteam doar spera ca Lynda să se întoarcă la timp cu ajutoare.

Dar nu reuși.

Cînd au terminat cu pedeapsa pe care credeau că o meritam, m-au rostogolit, m-au ținut pe burtă și mi-au sfîșiat haina și cămașa pînă cînd l-au descoperit pe Icky.

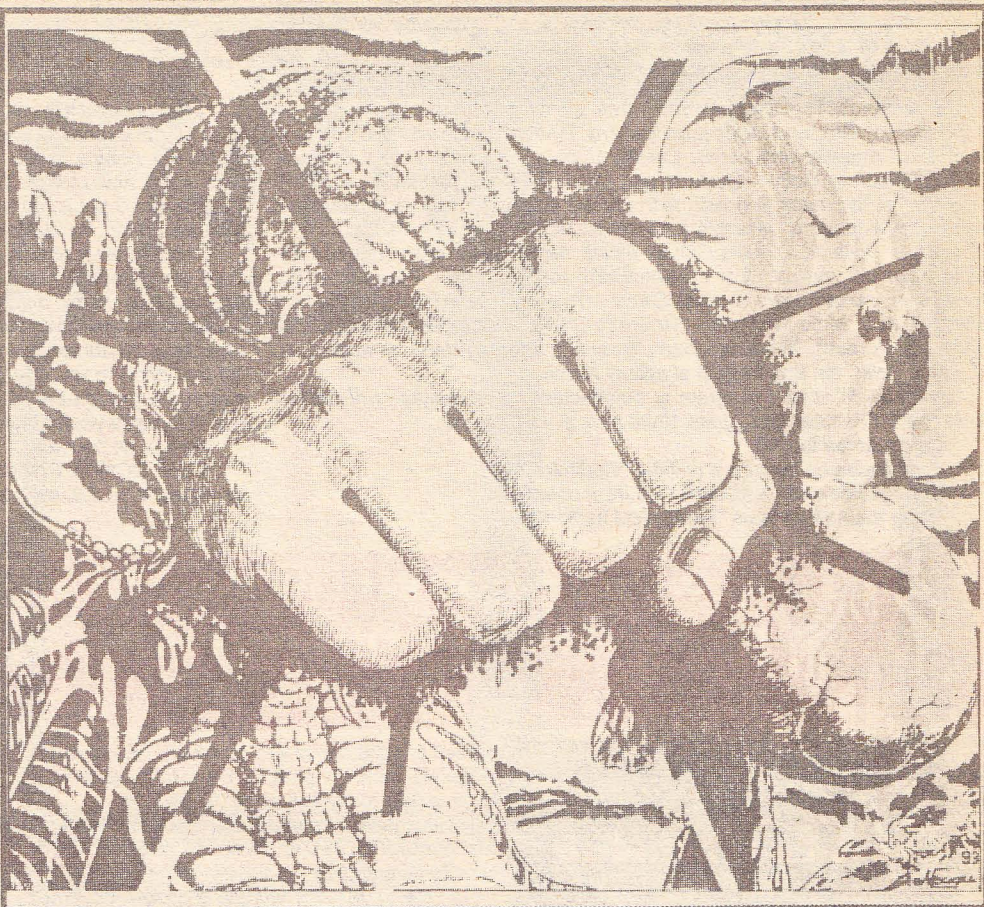
Am țipat.

Dar nu era nimeni să mă audă.

M-am zbatut și am lovit.

Însă eu eram slăbit iar ei erau doi.

Și-au înfipit degetele sub unfilătura cămoasă a moluștei. Icky își retrase lute filamentele pentru ca, atunci cînd îl vor smulge, creierul meu să nu fie atins. Apoi l-au desprins. Încă mai țipam. Răgușisem. M-am răsucit și l-am prins pe tata de glezne. Dar el îl ridicase deja pe Icky deasupra capului. A

aruncat molusca pe podea. Icky se lovi cu un plescăit bolnav și se zbatu neajutorat. Celălalt îl smulse înainte ca eu să-l pot apuca și în repezi din nou. Și din nou. Apoi tata o mai făcu o dată. L-au trînit, prînd de prea multe ori. Icky era mutilat și nu mai mișca deloc.

Plîngeam. Vedeam scena ca printr-o fereastră udată de ploaie. Au vrut să mă ajute să mă ridic, dar i-am împins, slăbit, și i-am îndepărtat. M-am ridicat, clătîindu-mă, și am simțit scena dansîndu-mi sub picioare. Îmi amintesc că tata zîmbea.

- Acum tu ... Începu el să spună.

Cel de-al treilea reuși, în sfîrșit, să se descîlcească din canava albastră.

- Pui de căteva nenorociți! am izbucnit eu. Cuvintele, ca un jet de aburi sub presiune, mi-au șuierat printre dinții strînși, răzbătînd doar ura și amărăciunea.

- Te rog Len, las-o mai moale.

Dar nu mă mai puteam opri. Orice prostie pe care o puteam gîndi, orice cuvînt obscen auzit vreodată, venea într-un torent de furie.

- Stai un pic, spuse tata. Măi, stai naibii un pic. Ți l-am dat jos ca să-ți fac un bine. Vrem să te ajutăm să-ți dai seama că te poți descurca și fără molusca aia. Orice ai nevoie, fiule, noi putem să-ți oferim. Vino la noi. Dacă vrei dragoste sau apreciere, avem mai multă decît îți trebuie.

- Pirliti nenorociți ce sunteți, am șuierat. Încă mai plîngeam și cuvintele erau, cred, întretăiate de sughițuri. Nu mai am nimic. Nu-mi puteți da ce-mi oferea Icky. Niciodată!

- Doar dă-ne timp să ...

- Timp, la dracu'. Icky îmi dădea talentul, blestemaților.

Rămase trăznit, mișcîndu-și buzele fără să poată scoate un sunet.

- Asta-i. Așa e! Nu putea să creeze muzica cu propriul lui trup, de vreme ce nu avea urechi să audă muzica pămînteană și nici degete. Dar înțelegea perfect cum trebuia să fie un cîntec. Icky a fost cel care a compus „Flori de copil” și toate celelalte. Mi-a folosit

Ioan Neagu - BrAnt (Brașov)

amintirile și a făcut minuni cu ele. Aveam bani și faimă. Aveam satisfacția creației. Era o înțelegere de amîndouă părțile. Era o simbioză. Și am avut mai mult decît bani și faimă. Trebuia să fiu o parte din această creație, trebuia să muncesc pentru ea, trebuia să vin cu idei. Eram într-o lume a poeziei, într-o lume a frumuseții. Lucrurile pe care vroiam să le spun, le spunea el pentru mine. A dat frîu liber durerii din mine. Fără el, nu mi-aș fi găsit niciodată liniștea, aș fi ținut durerea în mine și mi-ar fi înnegrit sufletul, așa cum s-a întîmplat cu tine și cu prietenii tăi nenorociți. Poți tu cu adevărat să-mi redai ceea ce-mi oferea Icky? Nu poți, nici măcar o pîrticică!

Se întoarse cu spatele la mine, îndreptîndu-se spre trepte.

Am făcut cîțiva pași, am înghățat chitara Trevelox Electro și l-am izbit între umeri. Încă mai plîngeam.

Primi lovirile fără împotrivire.

Cînd ceilalți au încercat să mă oprească, mi-am repezit furia la ei. S-au retras și m-au lăsat să mă ocup de tata. Am lovit cu instrumentul, iar și iar. Puteam să-l ucid, dacă nu ar fi sosit Lynda cu ajutoarele, prea tîrziu însă pentru Icky. M-au dat la o parte. Asta îmi amintesc. Apoi, pînă m-am trezit în spital, relăcut după șoc, nu-mi mai amintesc nimic.

Am o nouă chitară Trevelox Electro, la fel cu cea pe care am slăramat-o. Dar nu mai există un al doilea Icky, o moluscă la fel de talentată. Nu mi-a mai rămas decît să cînt vechile cîntece, dar niciodată „Flori de copil”, iar Lynda stă cu mine lângă fereastră, privind în bezna căreia îi cînt.

Traducere de
Mihai Samoilă

REȘIȚA 15-16 octombrie 1994

ZILELE "VLADIMIR COLIN 1994"

În perioada 15-16 octombrie 1994 se va desfășura la Reșița, în organizarea Oficiului Județean pentru Tineret și Sport, a Centrului Județean Caraș-Severin pentru Creație Populară și a Cenuclului Science Fiction "Vladimir Colin"- Oțelu Roșu, prima ediție a "Zilelor VLADIMIR COLIN". Tot în această perioadă și în paralel este posibil să se desfășoare la Reșița și Adunarea Generală a Asociației Române de SF (ARSFan).

Pentru Zilele VLADIMIR COLIN există deja numeroase confirmări de participare din partea unor personalități: Ion Hobana - Președinte de onoare al cenuclului; Cornel Secu - Președinte ARSFan; Ștefan Ghidoveanu - radio "România Tineret"; Ovidiu Petcu; Lucian Băbeanu (TVR - București); Mihai și Liliana Samoilă; reprezentanți ai asociației "Vladimir Colin" din București și ai editurii Nemira.

Deosebit de amplu program al manifestării se va desfășura începând de sâmbătă 17 septembrie, orele 10.00 a.m. și va cuprinde:

- Deschiderea festivă;
- Festivitatea de lansare a revistei "Vladimir Colin";
- Prelegeri despre VLADIMIR COLIN și opera sa;
- Masa rotundă cu tema "Fantasticul în România",

- O cinematecă de filme sf, selecție din care nu vor lipsi filmele: TERMINATOR II - JUDGEMENT DAY, PREDATOR, BRAZIL, BACK TO THE FUTURE I,II,III, BLADE RUNNER, ISTORIA LUMII, CHRISTINE etc.

- Un dîneu festiv foarte avantajos din punct de vedere al prețurilor.

Tot cu ocazia acestei manifestări va avea loc și un concurs de literatură sf cu lucrări expediate prin poștă pînă la data de 5 septembrie, lucrări avînd datele menționate în plic închis și notat cu motto, motto notat și pe lucrările care vor fi desemnate. Concursul are un buget de o sută de mii lei, iar lucrările vor fi publicate în viitoarele numere ale revistei "Vladimir Colin" și propuse editurii Nemira pentru viitoarea sa antologie.

Desfășurarea propriu-zisă și cazarea va avea loc într-un hotel de trei stele care oferă la cazare o reducere de minimum 50 %, prețuri în care este inclus și un mic dejun "occidental".

Îl invităm pe toți cei care doresc să participe la această manifestare să expedieze pe adresa de mai jos taxa de 3000 lei și confirmarea scrisă pînă la cel mai tîrziu în data de 5 octombrie 1994 (data poștei). Menționăm că o eventuală participare fără plată și confirmarea anticipată va fi posibilă numai în limita posibilităților de cazare.

Adresa de contact:

Matei DONEA Președintele executiv al cenuclului SF Vladimir Colin-str. Rozelor, nr. 16, ap.3, cod. 1671, Oțelu Roșu, tel. 055-531173.

ROMEOBUL VA AVEA LOC ÎN PERIOADA 30 SEPTEMBRIE - 2 OCTOMBRIE LA BAIA MARE SUB EGIDA FNTSF ȘI ÎN ORGANIZAREA CENACLULUI "GAME OVER".

PRIMUL FESTIVAL NAȚIONAL DE ARTĂ ȘI LITERATURĂ FANTASTICĂ

ZILELE PENTAGRAMA 21-23 OCTOMBRIE

1. TAXA DE PARTICIPARE: 2.5 \$ (în lei, calculat la cursul oficial) se poate plăti pînă în 10 octombrie 1994

- cei ce vor plăti taxa de participare vor beneficia din momentul plății ei de informații la zi în legătură cu desfășurarea și pregătirea manifestării, informații concretizate printr-un "progress report", vor primi ecusonul ce le va da dreptul de participare la toate activitățile din program

- în funcție de natura sponsorizărilor vor fi posibile reduceri pentru elevi, studenți și șomeri

- prin plățile taxei de participare se asigură rezervarea hotelului sau a cazării în cămine de elevi (în zona centrală a orașului)

- alte facilități și servicii oferite plătitorilor de taxă de participare vor fi anunțate pe parcurs

2. SESIUNEA DE COMUNICĂRI: se vor prezenta comunicări în cadrul următoarelor teme:

Relația dintre literatura fantastică și science fiction

Literatura fantastică în România, trecut și viitor

Personaje tipice, atipice și arhetipale în literatura fantastică

Structuri sociale ficționale

Fantastic sau Fantasy

Mainstream-ul față de Fantasticul

Valori estetice și modernism în literatură

Magie și ocultism în literatura fantastică

Personalele ce vor prezenta comunicări nu vor plăti taxa de participare și vor avea asigurat decontul pentru jumătate din valoarea cazării, mesei și transportului. Cei care vor pregăti aceeași comunicare și în limba engleză, vor avea asigurat decontul integral, la fel și aceia care vor avea cea mai bună comunicare în limba română, la fiecare secțiune. Comunicările sînt admise pînă la 30 septembrie, trebuind să fie trimise în plic recomandat la una din adresele indicate la sfîrșitul materialului.

3. CONCURSUL DE TRADUCERI: constă în două secțiuni - retroversiune și traducere. Cei interesați în a efectua retroversiuni își vor trimite

adresa însoțită de un plic cu timbru la una dintre adresele indicate pînă la 1 septembrie spre a primi textele românești ce se vor traduce.

Traducerile în română vor viza lucrări celebre ale genului fantastic (max. 30 pag.) și vor fi însoțite de original.

Toate lucrările trebuiesc trimise pînă la 30 septembrie. Traducătorii nu plătesc taxa de participare.

4. SALON DE BD, GRAFICĂ ȘI ARTĂ PLASTICĂ

Participanții nu vor plăti taxă de participare, însă trebuie să trimită pînă la 15 octombrie o fișă de participare care trebuie să cuprindă numele autorului, unde a mai expus, spațiul ocupat de lucrările cu care dorește să participe. Cu acordul artiștilor, materialele expuse vor putea fi vîndute. Lucrările pot fi aduse pînă în preluarea vemisajului (vineri 21 octombrie).

5. CONCURS DE CREAȚIE LITERARĂ: PROZĂ, POEZIE ȘI TEATRU

Nu se percepe taxă de concurs, concurenții nu plătesc taxa de participare la festival, dar lucrările nu trebuie să mai fi participat la nici un alt concurs sau să fi fost publicate (nici măcar într-un fanzin). Se va acorda un mare premiu în valută pentru cea mai bună lucrare (Indiferent de secțiune) aparținînd genului fantastic și premii pe secțiuni, în bani și obiecte pentru celelalte lucrări și premii pe secțiuni. Se admit orice lucrări scrise de un autor dar maxim 100 de pagini/autor, 2000 de semne/pagină. Textele vor purta un motto și vor fi însoțite de un plic închis avînd numele, adresa și telefonul autorului. Textele trebuiesc trimise pînă în data de 30 septembrie pe adresa: DAN POPESCU; PO BOX 3-49; PIATRA NEAMȚ.

6. TÎRG DE CARTE F & SF

Taxă de participare:

- pentru editori: 10 \$ (în lei, la cursul oficial)

- pentru difuzori: 5 \$ (în lei, la cursul oficial)

Această sumă include și taxa de participare la festival pentru o persoană și închirierea spațiului de expoziție și vînzare. Editorii și difuzorii care vor sponsoriza acțiunea nu plătesc taxă de participare, precum și editorii și autorii care vor lansa cărți în cadrul convenției. Cei interesați trebuie să ne contacteze pînă la 1 octombrie.

7. CONFERINȚE: cei ce doresc să conferențieze pe diferite teme conexe cu Fantasticul și SF-ul; științe de frontieră, aspecte critica etc. vor avea asigurate în mod gratuit cazarea, masa, transportul și taxa de participare

la festival, dar trebuie să prezinte pînă la 20 septembrie o fișă care să cuprindă o scurtă prezentare personală, adresa completă, precum și o sumară prezentare a temei și subiectului în care doresc să conferențieze și a materialului tehnic necesar. Ei vor primi răspuns în maximum zece zile de la primirea scrisorii.

8. CONEXIUNI Între realitate și lumea imaginărilor

- realitatea virtuală: concept și exemplificări

- videocartea și jocul pe computer (prezentări de jocuri pe calculator F & SF)

- competiții realizate cu ajutorul computerului (simulări/simulații)

Cei interesați să ne contacteze pînă la 10 octombrie.

9. TÎRG DE JUCĂRII ȘI GADGETURI F & SF

Taxa de participare:

- pentru creatori: 3 \$ (în lei, la cursul oficial)

- pentru producători: 6 \$ (în lei, la cursul oficial)

10. PREMIILE ANUALE ALE CONVENȚIEI

Se vor acorda premii pentru cele mai bune cărți aparținînd genului fantastic apărute din septembrie 1994, pentru cea mai bună editură.

11. SĂPTĂMINA FILMULUI F & SF 18-23 OCT. Se vor proiecta zilnic, cu videoproectorul, cîte 2-3 filme celebre aparținînd genului fantastic.

PRECIZĂRI:

- toți banii necesari taxelor de participare se vor livra în cont cu specificarea: pentru PRIMUL FESTIVAL NAȚIONAL DE ARTĂ ȘI LITERATURĂ FANTASTICĂ sau prin mandat poștal

- programul este deschis pînă la 10 septembrie, orice persoană poate face sugestii pentru îmbunătățirea lui

- toate persoanele ce vor ajuta la organizare nu vor plăti taxa de participare.

Sponsorii sînt bineveniți, se acceptă orice fel de sponsorizare, în orice domeniu: bani, obiecte, mediatizare, mijloace tehnice)

Se va asigura reclamă pentru sponsori prin afișarea reclamelor în sălile de conferințe, expoziții, spectacole, precum și prin ziarele locale și în măsura posibilităților prin canalele de radio și televiziune.

CONT 4072996173701 (lei); 4220496173701 (valută) - Dacla Felix

CONTACT: Mihai-Victor Stoica, Răzîrni nr. 2, ap. 52, 3400, Cluj Napoca, tel. 064-140620; fax. 064-196557

CLUB PENTAGRAMA: OP 1; CP 1005; 3400 CLUJ-NAPOCA